Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

ناروغ

ليکوال

مومند محمدي اڅر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

نارو غ - ناول
لیکوال: مومند محمدي اخړ
بیاکتنه: احمدشاه ویاړ
خپرندوی: اکسوس کتابپلورنځی
ډیزاین چارې: حسیب‌الرحمن
چاپځی: وایګل چاپ
چاپ کال: ۱۳۹۸ / ۲۰۱۹
پته: کابل، درېیمه ناحیه د دهبوري پارک جنوبي دروازې ته مخامخ
بیه: ۷۰ ؋

ISBN: 978-9936-653-20-7

0202 504 652, 0798 98 96 96
aksosbookstore@gmail.com
aksos book store aksosbookstore
www. aksosbookstore.af

د دې کتاب د هر ډول چاپ او خپرولو حقوق له خپرندوی سره خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

زما د زړه د تابلوګانو په نګارستان کې

د ښایسته تصویر خاوند

ابراهیم ایمان ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو خبرې

د لوی خدای جل جلاله شکر ادا کوم چې زما کمزوري قلم ته يې په پښتو ژبه د څه ليکلو وس راکړ او د هغه پر پاک رسول درود او سلام .

ما د خيال له دېواله د يوه موسکېدلي سړي تصوير راښکته کړ، د ژوند د ښکلو او بدرنگو رنگونو پر وړاندې مې کېښود، د خولې موسکا يې ورکه شوه، له سترگو يې د رنگ داسې تورې ليکې راغلې لکه ژړېـــدونکې ناوې، کاغذ يې د ژوند له کړکۍ رانوتونکو توپانونو څو ځايه وشلاوه...

تصوير له ننداره کېدلو ووت خو د ځان د ننداري شو، زما د خيال پر دېوال د يوه تصوير ځای تش شو خو تصوير د داسې سلو ماناگانو خاوند شو چې سړی يې د ځان په اړه په تفکير کې ډوب کړ...

ما د سړي د خولې موسکا واخيسته، هغه ته مې دردونه او کړاوونه ورکړل، د عشق په خم کې مې ډوب کړ، دومره ژړا مې ورکړه چې په سترگو کې مې ورته د اوښکو زېرمې وچې کړې، سودايي مې کړ، لېونی مې کړ او بالاخره ناروغ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څه هم هغه د ژوند خوندونه په دې جوارې کې بایلودل خو د ژوند د ژورو ماناګانو په داسې رموزو پوه شو چې فیلسوفان او صوفیان یې د لاسته راوړلو لپاره د ساګانو په شمېر د زندګیو قربانۍ ته هم تیار وو...

ناروغ فریادونه وکړل، تاسو یې اورئ؛ خو ښه مو چې په کټ کټ ورته خاندئ او که په زار زار ورته ژاړئ. خو اصلي خبره دا ده چې ناروغ زه نه یم. بلکه دا یوازې زما د خیال د دېوال یو موسکېدلی تصویر دی چې ما راښکته کړی او بیا مې دردولی دی.

که ناروغ په دې هنرمندو فریادونو کې کله بې هنره شو. نو د خپلې مهربانۍ له مخې یې وبښئ.

تاسو ته مینه!

مومند محمدي اخګر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناروغ

اوس په کابل کې د سهار ۱۰:۳۷ دقيقې دي، مني د ساړه توره ايستلې ده او د ونو پر زېړي وهلو پاڼو يې ناتار دی...

هغه ورځ د ټکسي په مخکني سيټ کې ناست وم، پوخ سړک مې د سترګو مخې ته راتښتېدلو، غرونه رالنډېدل او هغه صحرا چې زموږ کلي پکې پروت دی راڅخه لېرې کېدله، د موټر له شيشې سړه هوا راننوتله او زما د غمبورو سره يې سړول.

کابل مې خوښ و، زړه مې خواږه ټکانونه کول خو کلي پاتې کېدلو، کوښښ مې وکړ وريسې خپه شم، خپه شوم خو نه پوهېدلم چې رښتيا خپه شوم او که د کلي لپاره مې د دروغجن خپګان اظهار کاوه، ځکه نه پوهېدلم چې زړه مې په يوه وخت هم خوندوره او هم بې خونده درزا کوله.

زه له کوچنيوالي همداسې يم؛ هوايي!

داسې چمونه راسره کيږي چې په ندرت پېښيدلی شي، ايا ممکنه ده چې زړه به يوه وخت کې هم خوندوره او هم بې خونده درزا وکړي؟ ښايي اروا پوهان او يا هم فلسفيان دا خبره رد کړي او طبيبان خو ښايي له سره هيڅ پرې پوه نشي، کيدای شي وکولی شم دا ډول احساس شرح کړلی شم: داسې وم لکه يو ليونی او صحرايي شاعر چې دوې معشوقې ولري، له يوې يې بېليږي او د بلې په لور ځي! پر يوه مهال هم جدايي او هم وصال، شاعر په امتحان کې ښکېل شو، اوس به څه ډول شعر وايي؟

د کلي د هديرې جنډې د سهار په شنه خړه او نمجنه هوا کې ځوړند سرونه ولاړې وې، داسې لکه چې کوم مئين د ليلا پر زنګانه ويده وي او ليلا يې پرېشانه زلفې خورې ټيټ سر د مخ ننداره کوي، حافظې مې دا تصوير ساتلی و ځکه کيدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول چې د کوم رسام په لاسونو يې پر کومه تابلو نقش کړي، د کلي د شنو ونو وروستی ته ليکه لکه نرۍ وريځې لا هم نرۍ کېدله. غرونه مې په خلونو له کلي لېدلي وو چې کوچني ښکارېدل، خو مور چې ورنېږدې کېدلو وار په وار لويېدل، نه پوهيدم نن څه ډول ورځ وه؟ نن رښتيا هم هېښوونکې پېښې کېدلې! نن مې بايد بيا هم هغه ليدلې وای چې د لمرخاته وروسته نفل يې کاوه، نن مې بيا هم غوښتل چې د دعا لپاره د هغې سپين پورته شوي لاسونه ووينم، بيا مې هم بايد د تل په څېر د هغې خنداني سرې شونډې او نازک وښکي ليدلي وای، دا خو زما عادت و!

خو نن هر څه د عادت خلاف وو، د شپې مې فکر کړی و چې سهار به د دوی نيلي دروازه نيمکښه شي، د سپوږمی په څېر سپين مخ به راښکاره شي موسکی به شي خو کيدای شي په شنه سهار زما مازديګرني ډالی دا وي: د خدای پامان! ان داسې هم پېښ نشول، هغه خو خبره هم نه وه چې زما د زړه پر تخت ناسته ده، ښايي څکه نه وه خبره چې د مستې ځوانی جام يې په سر اړولی مدهوشه وه، کله چې زما له سترګو د کلي دېوالونه او ونې پناه کېدل ښايي دې خپلې غټې تورې سترګې غړولې وي، ښايي زړه يې ټکانونه کړي وي، ايا چې کله يې له لمر خاته وروسته نفل څخه سلام ګرځولی وي او زه يې نه وم ليدلی حيرانه شوې به نه وي؟ خو زه دا مهال د تورو دنګو غرونو تر منځ د هغه تور ښامار پر ملا سپور وم چې درې يې يو له بله بېلې کړې وې او په کړلېچونو کې يې د موټر ټايرونو چنګ چنګ چيغې وهلې.

نور نو کلی نه و، يوازې مې په خيال کې درې تصويرونه ترې راوړي وو: هديره، ونې او هغه.

څومره چې لېرې کېدلم د بې سبکی احساس مې کاوه، په درو کې زېړو او سرو ګلانو د هرکلي په دود د عقيدت سرونه ښکته کول، د غرونو په سرونو سپينو واورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپېڅلتیا تظاهر کاوه، د سرو چینو ترانه د موټر په شنې شنې اواز کې ترېته شوې وه، موټروان وار په وار خپل لاس په ګبر باندې ایښودلو، کله به یې مخکې کښېکړ او کله وروسته چې له لرګیو د ډکو لویو لاریو څخه به مخکې کېدلو نو هغوی به په خپل قهرجن غږ داسې غوسه ښکاروله لکه په جومات کې د جمې له لمانځه وروسته چې کوم ماشوم په زینو کې له امسا په لاس سپین ږیري څخه په منډه مخکې شي او سپین ږیری له ځان سره وبنګیږي.

د وطن خوږ طبیعت پر روح ښه اغېز کوي خو پر دې سربېره مې هم داسې احساس کاوه لکه د کومې بلا منګولې مې چې پر زړه ښخېږي او څومره چې مخکې ځم همدومره پرې زور کوي، سینه مې د ګناهګار بنده د مړیستانه په څېر تنګیدله، ما الوت کاوه خو څومره چې پورته تلم وار په وار مې وزرونه په مضبوطو رسیو تړل کېدل!

په ماشومتوب کې به چې ګیله من شوم نو کرکې او خپګان به مې کړېکې وکړې، زما تر ستوني به ووتې، په چم ګاونډ کې به یې ازانګې وکړې، اوښکې به خبرې شوې، چینې به یې راوخوټولې او هر څه به یې وږینځل، لاندې به یې په لېمو لارې وکړې او په څمکه کې به د ماشوم مړي په څېر د تل لپاره ښخې شوې، مور به خبره شوه، د کتان په پلو به یې مخ راته پاک کړ او د ګرمې مینې په مچکه به یې ونازولم نو زړه به بېرته پاک او معصوم شو.

دا ځل مې احساسوله چې بل ډول خپګان دی، دا ځل کرکه نه وه ورسره مل بلکه له مینې سره یې جوړ جاړی کړی و، دا ځل دوی پټېلې وه چې پر زړه مې د غم پیټی کېږدي، دا ځل ژوند غوښتل چې په الماری کې د داسې کتاب په څېر شي چې کلونه یې هم څوک راښکته نه کړي او په سر یې نري ګرد انبار وي خو هیڅوک هم پیدا نشي چې پو یې کړي! زموږ کتابونه خو بختور دي، یا یې لولو او یا یې هم په میاشت دوو کې له سرونو دوړې پو کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښاپېريانو ښار کابل ته رارسېدلی وم، دا په هغې نامه مشهور و، زه له پخوا پرې مئين وم، ما بې له کوچنيوالي په اړه نکلونه اورېدلي وو، ما په تصور کې څو څو ځله ترسيم کړی و، هغه دېوال مې ډېر خوښ و چې د غره په ډډ کې ختلی و او دوه ځایه کړی و. ۱۲بجې وې، لمر ته مې وکتل؛ قهرېدلی ښکارېدلو غر بې دومره چې له قهره خوټېدلو، ما خو هيڅ نه وو ورسره کړي، په کلي کې به ډېر مهربان ځلېدلو خو فکر کوم دی هم په کابل مئين و او دا يې نشوه زغملی چې زه بې له معشوقې مچکې واخلم!

زما پر زړه نا اشنا منګولې همداسې ښخې وې، استوګنځي ته رسېدلی وم خو ضمير مې شاهدي راکوله چې کوم څه پېښېدونکي دي، نا اشنا احساس مې په سينه کې راپورته شوی و او داسې ښکارېدله لکه زما په ستوني کې چې راټولېږي.

هو، هماغه ورځ وه خو زه هماغه نه وم...

*****

بې زړه وم، فکر مې کاوه يو داسې چا ته اړتيا لرم چې ټينګ مې په غېږ کې ونيسي تر هغې چې ساه مې ارامه شي او پښې مې له لړزيدلو کرارې شي، خو څوک نه وو، يوازې مې د کوټې دواړه لوري په لاسونو کې ونيول او پر ځان مې راتاو کړل، نابلده د ښوونځي پر نيلي دروازه ورننوتم، زما په فکر که پنجره يې وبولو بهتره به وي ځکه چې په هندي فلمونو کې د زندانونو هغو پنجرو ته ورته وه چې کله د فلم هلک پکې بندي شي او کله هم بدماشان ورتېل وهل شي، دا بيا د فلمي پوليسو په ضمير پورې اړه لري چې د فلم د هلک لوری نيسي او که د بدماشانو!

اسمان نيلي و ځای ځای وريځ وه خو داسې نه ښکارېدله چې په دې ورځ دې د باران ورېدلو نيت هم ولري ځکه چې بېرونی يې ښه زړه تش کړی و، ان په کوڅو او سړکونو کې لا هم اوبه ولاړې وې، زما بوټان ټول په ختو خړ شوي وو او پايڅو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې هم ختې را الوتې وې، که په هغه ورځ زما پايڅې چا ليدلې وای نو څکه
يې نه راپورې خندل چې په ښار کې د جواليانو پتلونونه ان تر کوناتو پورې په
ختيو ککړ وو خو دوی لا هم ژر ژر بوخت وو او بارونه يې کشول. يوازې يې په
شل افغانۍ د اوړو اته منه بوری په غره کې د خلکو کورونو ته خېژولې. له هغې
خوا به چې راغلل نو ملاوې به يې سپينې ککړې وې. داسې به ښکارېدله لکه
چې پرېښتو سپينه د سپېڅلتيا ټاپه ورباندې وهلې وي. ماسپښين مهال يې ډېرو
په سړو اوبو د جومات نلونو ته اودسونه کول او ځانونه يې د جمې لمانځه ته
رسول خو ځينو نورو يې غوښتل چې د لمانځه پر ځای لا نورې شل او يا هم دوه
څله شل افغانۍ پيدا کړي! ښايي دوی د ډېر بار وړلو له امله ډېر ځواکمن شوي
وو او له همدې امله يې ډېر ماشومان هم راوړي وو نو څکه يې ډېر څله شلو شلو
افغانيو ته اړتيا درلودله او يا هم ښايي شوم وي او غوښتل يې پر يوه شلگون بل
شلگون وراضافه کړي. په جومات کې پرېښتو د اسمان له خاورې جوړ له اجرونو
او نور څخه ډک کندولي گرځول او د لمونځ کوونکو پر سرونو يې اجرونه او
انوار شيندل. خو هغه جواليان چې پاتې وو زما په اند يوازې پر ملا يې د اوړو له
بوجيو پاتې پر سپينو گردونو بسنه کوله! حيرانوونکې وه. دوی قانع وو؟ پر يو
وخت دوی شوم هم وو او قانع هم؟ له دې يې لا هېښوونکې دا چې لمونځ
کوونکي هم حريصان وو څکه دوی غوښتل پر سرونو يې اجرونه او انوار وشيندل
شي.

د ښوونځي انگړ هم له ختيو ډک و نو څکه خو زما گامونه هم ورسره درانه وو. د
کتابونو ډک بکس مې شاته اچولی و. خام خام روان وم. داسې ښکارېدله لکه
لومړی ځل مې چې ښوونځی ليدلی وي خو داسې نه وه. يوولس کاله مې په کلي
کې ښوونځی ويلی و او کله چې ترې راتللم نو ځينې ښوونکي په دې کار غوسه
وو چې ولې يې يو لايق زده کوونکی له ښوونځي څخه ځي. خو زه په کابل مئېن

(c) ketabton.com: The Digital Library

وم، په کابل کې ژوند وکړم، د پسرلي او مني بادونه يې زما انګې ښکل کړې، د اوړي له ګرمۍ يې د کوم پاخه چت لاندې کېنم او د ژمي واوره يې د کومې ګرمې کوټې له کړکۍ څخه ننداره کړم.

ټولګي ته ننوتم، يو سپين ږيرى ښوونکى ولاړ و، د رياضي څه فارمولې يې پر تخته ليکلې وې:

- څه هلکه خپل ټولګي ته!

- استاده زه په همدې صنف کې يم

د عينکو له سره يې راوکتل او ما يې د عينکو په ذره بين کې پرېږ مخ لا هم لوى او پرېږ وليدلو، د ټولګي د زده کوونکو شمېر د اوياوو اتياوو په شاوخوا کې و.

هغه مهال مې دقيق حساب نشو کړلى ځکه چې په نازک حالت کې وم، خو دومره مې وليدل چې زده کوونکي ځينې په چوکيو ناست ځينې ولاړ او ځينو نورو يې په خاورو کې پلاټې وهلې دي، ټولو راته څير څير او په حيرانتيا کتل، ما هم دوى ته په حيرانتيا کتل!

دوى داسې ښکارېدل لکه د ملي بس مساپرين، څوک ناست او څوک ولاړ، زه هم دوى ته ځکه نا اشنا وم چې يو خو نوى راغلى وم او بل مې عمر کم و، اصلا خو زه بايد په اتم او يا نهم ټولګي کې واى.

ښوونکي زړه نازړه ولاړ و، چوپتيا حاکمه وه خو دې چوپتيا له څو ثانيو زيات دوام ونکړ، ځکه هغه خپله فيصله کړې وه:

- راځه!

ورننوتم، شاوخوا مې وځارله هيڅ تشه چوکۍ نه وه نو ځکه غلى غلى ولاړم او د ولاړو کسانو ترمنځ ودريدلم، ښوونکي بېرته درس پيل کړ، ما هم تختې ته کتل په توره تخته سپينو تباشيرو ګډې وډې ليکې جوړولې، ځينې به پاکې شوې ځينې به پاتې شوې، ځينې به له سره جوړې شوې، بيا به پاکې شوې دا لوبه تر ښه خنډه

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانه وه او سپین ږیري ښوونکي چې په ډبلو عینکو کې به یې کله سترګې ټېغې ښکارېدلې او کله به یې هم پرېږ مخ. له دې لوبې خوند اخیستلو. پایڅې مې هسې هم په خټو وې. زده کوونکو څکه نه راپورې خندل چې د دوی پایڅې هم په خټو وې خو د ښوونکي پایڅې نه وې په خټو او سره بوټان یې هم پاک ځلېدل.

یو وخت مې پام شو چې پښې مې سستېږي. همالته مې لکه ځینې نور زده کوونکي چې له لومړي سره ناست وو په خاورو کې پلاتی ووهلې. اوس زه هم د دوی له ډلې وم. لکه د ملي بس مساپر.

ښوونکی وتلی و. زده کوونکو ما ته کتل او ما دوی ته. یوه پر چوکۍ ناست هلک چې نصواري رنګه عینکې یې په سترګو وې او سپینه دریشي یې اغوستې وه په سترګو کې ورولللم. زه هم پورته شوم. غلې مې لمن وڅنډله. له کړکۍ څخه د لمر په رالوېدونکو وړانګو کې زما له لمنې لوېدلې د دوړو زرې بې ستره شوې. اویاوو یا هم اتیاوو زده کوونکو په خپلو سترګو برېنډې ولیدلې. زه ورغلم. خای یې راته وکړ او ورسره کېناستم:

- په خیر راغلې

په شرمېدلې بڼه مې ځواب ورکړ: مننه

- عمر دې کوچنی دی. څنګه په دوولسم ټولګي کې ناست یې؟

- کوچنی وم چې ښوونځي ته یې اچولی وم

- څومه نمره وې؟

- لومړی

د څنګ ملګري ته یې مخ ورواړاوه:

- دا اول نمره و!

په ټولګي کې ګونګوسې شوې. دا اول نمره و!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځینو یې د یوه بل زده کوونکي په لور کتل چې ډېره یې کله او نري برېتونه یې پرېښي وو، د هغه په سترګو کې اضطراب ښکارېدلو.
بل تن راغی چې د سر اوږده ویښتان یې په منځ اړولي وو، ډېره او برېتونه دواړه یې خرېیلي وو، ځینو ورته په کرکه وکتل خو رانېږدې شو. سره نیکتهایي یې هم نړلې وه:
- سلام، سترې مشې!
- منه ته سترې مشې
- زه جاوید، د پغمان یم په خیر راغلې
ما په زړه کې غوښتل چې نن هیڅوک هم غرض رانه‌ندې ونه کړي او همداسې مې یوازې پرېږدي، د دوی سره له خبرو کولو مې وېره کېدله، خو بیا مې هم خبرې کولې، ښایي د ځېرې بڼه مې الوتې او وېرېدلې ښکاریده او یا هم ښایي اطمینان پکې و خو زړه مې رښتیا هم وېرېدلو، داسې لکه له دوه کلن ماشوم ځخه چې مور ورکه شوې وي، شونډې مې ورپېدې:
- خوښ شوم
- هغه چې نري برېت یې دي زموږ د ټولګي اول نمره دی!
تازه پوه شوم چې ولې هغه هلک مضطرب و، هېښوونکې وه، هغه له ما وېرېدلی و په داسې حال کې چې زه له دوی ټولو وېرېدلم، جاوید بېرته خپل ځای ته تللی و او د څنګ له ملګري سره یې په خندا خندا خبرې کولې، په ناز او انداز یې لاسونه اچول او له خبرو سره یې ځنې نخولې، کله به یې که سترګو ته ویښته مخامخ شول نو بېرته به یې په لاس د غوږ شاته راټول کړل، د څنګ ملګري راته وویل:
- دا د اتڼ په ګروپ کې دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما څه ونه ويل، ومې غوښتل نور د چا راپام نشي او مجبور نشم چې خبرې وکړم
نو ځکه مې کتاب راواخيست، کرښې مې يې ليدلې خو لوستلې مې نشوې،
ستونى مې راډک و، داسې احساس مې کاوه لکه نا اشنا منګولې مې چې پر
ستوني ښخې وي او ورو ورو يې ټينګوي!
خيالونو د کلي هديرې، ونو او د هغې مخ ته وړى وم.
ښوونځي رخصت شوى و، زه لا هم په ټولګي کې ناست وم، وروستى زده
کوونکي وتلو، غږ يې کړ:
- راځه کنه، رخصتي شوه!

*****

هغه سهار مې چې سترګې پرانيستې نو لمونځ قضا شوى و، د لمر وړانګې له کړکۍ
رانوتلې وې او زما پر تندي ځلېدلې، داسې ايسېده لکه زما له خوى سره چې بلد
شوي وي، يو څه انس يې پيدا کړى و او د پخوا په شان غوسه نه و خو لا يې هم
سور مخ خوټېدلو، د ښوونځي راباندې ناوخته شوى و، ژر ژر مې مخ او لاس
ووينځل، په منډه مې جامې بدلې کړې، بکس مې تر غاړې کړ او د ښوونځي په
لور مې هې کړل...
اوږده موده ناست وم او ښوونکى نه و راغلى، لاسي ګړۍ ته مې وکتل، د سهار
۱۰:۳۷ دقيقې وې، په خپله چوکۍ کې تنګ شوى وم ځکه تر څنګ مې يو غټ
هلک کېناستلو چې ان د کوناتې يوه برخه به يې زما پر چوکۍ ايښې وه، هغه
وخت زه ډنګر پنګر وم او د هغه سهارنۍ تورې خرې له سفر وروسته لا هم نرى
شوى وم، ان زړه مې هم نرى شوى و.
پورته شوم او د يوه بل ټولګيوال پر چوکۍ کېناستم، عابد نوميدلو، پر ما يې بام
کاوه او لکه زما د زړه ساتونکى و، په کتابچه کې يې څه سوالونه او ځوابونه ليکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو. نور يې همداسې قلمورباندې ايښې و او بهر وتلې و. کله چې راننوت نو زه يې پر خپل ځای ناست وليدلم ځکه خو دی هم په مخکني کتار کې له بل تن سره کېناست، د خوب او ستړيا احساس مې کاوه. سر مې پر مېز کېښود خو د شعر ښاپيرۍ مې غوږونه وتخنول. پر کتابچه ايښی قلم مې راواخيست. يو غزل مې وليکلو. د خپل زړه په اړه و، ټول له شکايته ډک و...

عابد راته ځير و. کاغذ يې ورکش کړ او غزل يې ولوست:

- هننننن... اوس پوه شوم چې ولې داسې يې!

ښوونکی راغی. د ټولګي نماينده د عسکري پرېډ د صاحب منصبانو په څېر په زوره غږ کړ:

- ولاړ سئ!!!

ټول ترپ ترپ پورته شوو. ښوونکي غاړه صفا کړه او سلام يې واچاوه. درس پيل شو. ښوونکی غږېدلو زه هم پرې پوهېدلم. ښايي د زړه براس مې له غزل سره وتلی و. شعر داسې يار دی چې خپل ټول غمونه پرې اچولی شې هغه اوړه ورکوي نو ايله د سړي زړه سپک شي. ښوونکي پر تخته ليکل، ما هم کتل. ښه خندا مې کتل خو شېبه په شېبه ليکل تياره کېدل. سر مې درندېدلو او زړه مې په راجګېدلو شو. مخ مې ګرم شو. احساس مې کړه چې لاسونه مې سړېږي. قلم مې له لاسه په ښوييدلو شو. په رڼو رڼو مې شاوخوا وکتل. ورو ورو تياره کېدله. د پورته کېدلو کوښښ مې وکړ. زده کوونکي د سيورو په څېر راته ښکارېدل. تياره زياتيدله هر څه يې ونيول. تپه تياره شوه او تياره هم داسې ورکه شوه لکه ډيوه چې څوک پو کړي او رڼا ورکه شي.

*****

پر مخ مې لاس راکش کړ. لوند راته ښکاره شو. سترګې مې پرانيستلې. عابد په زوره زوره خوځولم او نارې يې راته وهلې. سر مې د ښوونکي په غېږ کې و. زده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوونکي ټول شاوخوا ولاړ وو، یو بل ته یې خولې ورکړې کړې وې، غوږونه مې ورو ورو رڼا کېدل او د دوی دا خبرې مې اورېدلې:

- څه ورباندې وشول؟

- دی ولې داسې دی؟

چې ښه په سد شوم نو د ښوونکي سپینه ږیره او د عابد وارخطا مخ مې روښانه ولیدل، کېناستم، زده کوونکو اوږه راکړه او چوکۍ ته یې پورته کړم، خوله مې وچه وه، زړه مې په زوره زوره درزېدلو او پښې مې رېږدېدلې، د ټولګي نماینده د اوبو ګیلاس په شونډو راته کېښود، ما هم غټ غټ غوړپونه ترې وکړل داسې لکه تې خوری ماشوم چې د مور په تي پورې ونښلي، اندېښمن ښوونکي مې لاسونه په لاسونو کې ونیول:

- بچیه ته ښه یې؟

هیڅ مې نشول ویلی، ورو ورو راپه سبک شوم، یوه ویل:

- رنګ یې تک ژېړ دی او رېږدي، ته ورته وګوره لکه خزان وهلې پاڼه!

عابد وویل: کور ته ځې؟

د هو په موخه مې سر وخوځاوه، شونډې مې ګنډلې وې، اوږه یې راکړه او ورو ورو ورسره روان شوم، بهر چې راووتلو نو سا مې یو څه وغړیده، عابد مخ راواړاوه:

- په بایسکل کېناستلی شې؟

- هو، ښه یم

خپل بایسکل ته یې منډې کړې، زه هم ورو ورو پسې روان وم، بېرته راغی، شاته یې پر کونجاغه کېناستم بایسکل یې روان کړ، بکس راپسې ځړیده...

تازه مې خان ته پام شو: په ما څه شوي وو؟ ایا په هغې پسې خپه شوی وم، ایا خپګان پر ما دومره زورور شوی و چې زه یې بې خوده کړم؟ ایا لمر ښېرې راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې وې؟ هغه خو اوس له ما سره تازه ملګرې کېدلو هم. ایا کابل له نظره کړی وم؟
ساره ریږدولم او موږ مې کمپله راباندې واچوله. لاس یې تر زنې لاندې کړ او اندېښمنه مې خوا ته کېناسته. ومې ویل:
-سهار مې څه شی نه وو خوړلي څکه داسې شوم
تر خولې یې سوڼ نه ختلو.
تازه څو شېبې نا اشنا منګولې زما له زړه او ستوني لېرې شوې وې. ارامه ساه مې اخیستله او زړه مې هم ښه په خوند خوند درزا کوله داسې لکه د نیلي اسمان له مخه چې تکې تورې وریځې لېرې شي او ښایسته مخ یې ښکاره شي.

*****

یو مرموز قوت مې هڅوي چې ډېرې خبرې وکړم. زه غواړم چوپ پاتې شم خو دا خواک مې داسې ټېل وهي لکه کوم یتیم چې د ظالم لاسونو ته لویدلی وي. غواړي د محتسب په څېر اقرار راڅخه واخلي او هر څه ووایم. دا احساس مرموز اپین راکوي تر څو ټول هغه څه چې په سینه کې مې د خزانو په څېر پټ ساتلي دي د لوړې غونډۍ پر سر کیږدم او ټول خلک یې ننداره وکړي.
دا څواک داسې احساس راکوي چې ګویا غواړم نارې کړم. داسې چې د یوه لوړ کمره پر ژی ودریږم چې لاندې یې نیلي سمندر څپې وهي. په زوره زوره چیغې کړم چې په سینه کې پټې خبرې مې په یوه چیغه کې بې له تورو او کلماتو راووځي. داسې یوه چیغه چې ټول لیونیان یې په ریښتینې مانا پوه شي خو هیڅ فلسفي یې تر ابده هم مفهوم بیا نه موندی شي!
دا ناکراري مې نیمه شپه راپاڅوي. هیڅ کوم مخاطب نه وي خو زما د زړه خبرې غواړي هوا وکړي. اسمانونو ته پورته شي او د یوه نا اشنا مخاطب په لوري په اوو پردو کې دننه ولاړې شي. که ورخ شي او مخاطب پیدا شي نو لکه ترهیدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سويې؛ ټولې خبرې بېرته په سينه کې پټې شي، د راختلو لپاره يې غږ ورک شي، ژبه پر ځاى ودرېږي، خوله وچه شي، زړه په زوره زوره ودرزيږي، نا اشنا منګولې مې پر ستوني ټينګې شي او ټولې خبرې ترېټې شي.

بيا هم شپه شي، سر پر بالښت کېږدم، مرموز څواک مې نا اشنا منګولې د څوشيبو لپاره له ستوني لرې کړي، خبرې لکه د اوربلکو سېل شي، په الوتلو شي، دومره توري والوزي چې پېريان يې هم حساب نشي کولی، ځي ځي او په اسمان کې ستوري شي زه بې دريغه لاسونه پسې اچوم يوازې يو څو پکې راونيسم، د فکر بنديوان يې کړم، پورته شم، ډېوه بله کړم، قلم او کاغذ راواخلم، يوه تکه سينه لمن له تورو داغونو ډکه شي ، خو دا هغسې نه وي بلکه لکه مروړلي پتنګان داسې شوي وي، دا دومره ښايسته نه وي لکه الوتلي پتنګان او نه هم دومره مست وي ځکه خو ډېر مظلوم وي دومره چې ښايي د لوستلو هم نه وي.

زه له نا اشنا مخاطب سره ګړېږم، داسې احساسوم لکه زما ضمير ته چې دننه ننوتلی وي، جګړه ورسره کوم، سوله ورسره کوم، فلسفې ورسره غږوم، لمونځ ورسره کوم...

هغه مازديګر مې ډېره ياده شوې وه، د مازديګر انځور هسې هم غمجن وي، د ښاپېريانو په نړۍ کې يې د جدايي د سفير په نامه يادوي ځکه هره ورځ چې لمر ډوب شي نو بايد يو ښاپېرۍ مړ شي، اروا يې والوځي او سبا د لمر په څېره کې راوخيږي، خو کله چې څوک مکې ته روان شي او د شپې په ۱۰:۳۷ دقيقو ورسېږي نو سهار داسې ورته ښکاري لکه مازديګر مهال چې لمر بېرته راخيږي، داسې لکه مرور يار چې له پناه کېدلو وروسته بېرته پښيمان شي او د يار غېږې ته راستون شي، مثبت يې سينې ته راجوخت کړي، د دواړو اوښکې سره ګډې شي او دواړه بارخوګان لانده شي، بيا په ژړا ژړا کې يو بل ته وخاندي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د مکې مازدیګر بیا داسې ښکاري لکه زېړ سهار، ښايي دا د بیا ځلې ژوندانه د ثبوت لپاره یو رمز وي، داسې رمز چې ډېر ساده حاجیان پرې نه پوهېږي، بلکه یوازې هغه حاجیان پرې پوهیدلی شي چې بیګانې یې زړونه د زم زم په اوبو مینځلي وي.

خو هغه مازدیګر لمر نه و او د هغې ورځې د سهار له ۱۰:۳۷دقیقو راپدېخوا وریځو پټ کړی و، د مکې له لوري تونډ باد را الوتی و، خو وریځې د برستنې غونډې درنې وې، دومره درنې چې زما زړه یې لا هم ویرجن کړی و، د هغې غټې سترګې، زېړ مخ او موسکانه خولګی مې یادېدله، د هغه توپان له امله مرغان هم نه شول الوتلی خو زما زړه د سینې په پنجره کې دومره تنګ شوی و چې نور یې رښتیا غوښتل دا زندان مات کړي او د هغې په لوري والوزي، سر یې د سینې په پنجرو په زوره زوره واهه او راته ویل یې: د خدای لپاره وزرونه وکړه او د یو ځل لیدلو لپاره یې والوزه!

هغه مهال مې دومره مینه کړې وه چې ان نېږدې وه کرکه ترې وکړم، په اپارتمان کې زموږ د کور په نیلي رنګ له رنګ شوې کړکۍ څخه مې بهر کتل، پورته درنې تورې وریځې او بلاک ته مخامخ د سړک پر پورې غاړه د ګاونډي د کور بام؛ د بام پر سر یې د تلویزیون هغه انتن چې تل به نسکوریدلو یو ځل بیا نسکور شوی و.

هغه مازدیګر مې له هغې سره جګړه وکړه، داسې جګړه لکه یو بې زړه ته چې څوک له کوره بهر پر مخ بې رحمه او درنه څپېړه ورکړي درد غوټه کړي، پټ یې کړي او کورته راشي، په یوه کونج کې خپه کیني د درد غوټه خلاصه کړي او بیا په تصور کې هماغسې څپېړه له کوره بهر هماغه ظالم ته ورکړي، داسې لکه د ګودر پر غاړه چې یوه مسته او کاسیره ښځه د یوه ماشوم سره د اوبو پر نوبت

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه وکړي او ماشوم د بې وسی له امله خپله کوزه په لغته ووهي او ډکه کوزه یې پرمخې واوړي!
هغه مازدیګر مې هغې ته ویل چې زما له زړه نه ووځه، ما مه کړوه، ما ته غم مه راکوه، لکه څرنګه چې ته د لمر خاته پر مهال ښې او کیڼ لورې ته سلام ګرځوې او له نفل سره وداع کوې همداسې سلام وګرځوه او زما له خیالونو سره وداع وکړه.
ما داسې پرېږده لکه چې زاهده پېغله خپل کټ پرېږدي، د اوداسه لپاره کوزه ورسره واخلي، مخ لاس وکړي، په تیاره شپه کې یې سپینې لیچې ستورې ویني، په مصلا ودرېږي او مخ د مکې په لوري کړي!
داسې مې پرېږده لکه مئینه پېغله چې خپل کټ پرېږدي په کنډو واوړي، جامې یې په خاورو خړې شي خو خړې جامې یې تیارې به خپله پرده کې پټې کړي او د مئین تودې غېږې ته ورشي!
هغه مازدیګر مې غوښتل چې وژاړم خو سترګې مې دومره شومې وې لکه د هماغې ورځې اسمان چې هیڅ څاڅکي یې نه ورول.
په کابل کې د غره د ډډې دېوال همداسې دنګ ولاړ و او توپان ورسره خپل سر جنګاوه، لکه پېرۍ پېرۍ یې چې همداسې کړي وو خو دا دېوال یې سپر تتر په مخکې ولاړ و.
ما دوه لارې درلودلې؛ یوه دا چې له دېوال سره خپل سر ووهم او بله دا چې د دېوال په څېر ودرېږم او توپانونو ته خپل تتر سپر کړم.
ماښام شوی و، وریځ همداسې توره وه، د نېږدې جومات لاسپیکر خراب و او سپین ږیرې موذن د شیطان تښتولو لپاره په کمزوري غږ اذان کاوه، ښايي د یوې سجدې سره مې تندی یخ شوی وای او د سینې د سمندر توپان مې درېدلی وای.
دا هغه مروړلي پتنګان دي چې د شپې په ۱۰:۳۷دقیقو یې له سېل څخه رانیسم، تر هغې چې د خوبونو په سین کې لاهو شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

هغه ماسخوتن هم سړه هوا چلېده، د ډېرو پېغلو له تېرېدونکو اوربلونو سره يې لوبې کولې او نخول يې، د اسمان ستوري هم صفا ځلېدل، زه د بلاک سر ته پورته شوی وم او پښې مې لاندې ځړولې وې، د اووه منزله ودانۍ لاندې دريدلي سوپ خرڅوونکي خپل لوښي ټولول او کراچې يې روانوله. لاندې به يو نيم تېرېدونکي موټر نري جمپ ته بريک ونيولو او چې کله به يې ټايرونه پرې اوښتل نو څراغونو به يې خولې اسمان ته پورته کړې او د ستورو په لور به يې نارې کړې.

ما په کوټه کې ځان پېچلی و، قلم او کاغذ په لاس کې راسره وو ځکه زه پوهېدلم چې د غزل الهام راته کيږي، ما غوښتل خپل دردونه يو ځل بيا د غزل پر سر واچوم، زه يې ستړی کړی وم او پروا مې نه کوله چې غزل به يې له لاسه ستړی او يا هم ليونی شي.

دوه بيتونه مې وليکل، ګوتې مې سړې شوې لاسونه مې سره ومومښل، کوه کوه مې کړل او په کوټه مې ننباسل، فکر مې کاوه چې د پوزې سر مې سوربخن شوی دی، شاته مې وکتل شل ګامه لېرې يو خوځيدونکی سيوری ولاړ و، له جيبه مې لاسي څراغ راوويست په هماغه لوري مې روښانه کړ، ژر مې ګل کړ او مخ مې بېرته راوګرځاوه، زموږ ګاونډۍ پېغله ولاړه وه، خوله يې ګنډلې وه او هېڅ يې نه ويل، يوازې يې له ځراغ څخه سترګې پټې کړې خو ما ځراغ ګل کړی و او نه پوهيدم چې لا يې هم سترګې پټې دي او که نه، د نجلۍ نوم مې نه و زده خو څو ځله مې له زينو څخه د ښکته کېدلو او پورته کېدلو پر مهال ليدلې وه، غونډه منډه د ځېږې غونډې ونه، سره باړخوګان، نيلي سترګې، زېړ ته مايل بانه او ويښتان يې وو. ما ته يې خو ځله راکتلي وو، موسکې شوې وه، بېرته يې سترګې ښکته اچولې وې او په منډه مې له خوا تېښتيدلې وه خو خدايزده نن مې څنګه شاته غلې ولاړه وه، ښايي د دې په زړه کې هم ډېرې خبرې وې چې غوښتل يې ما ته يې وکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو له دې هم توري تښتيدلي وو او ژبه يې وچه وه، همداسې ولاړه وه، يا خو ډېره زړوره وه او يا يې هم له پښو سبک تللي و. ما اوريدلي وو چې د هغې په اړه يې ويل: د دې نجلۍ ښايسته هلكان خوښيږي!
زه نه پوهيدم چې دې له ما سره مينه درلودله او كه د هوس په دامونو كې د ښځينې مرغۍ په څېر زما تر دياره رارسېدلې وه، ما اوريدلي وو چې د دې په اړه يې ويل: د ۱۰م بلاک ۳۷م اپارتمان هلک د دې شونډې ښكل كړې وې!
د هغې په نيلي سترګو كې د هر چا لپاره مينه پرته وه، تر دې چې غوښتل يې د هر ښايسته هلک خولګۍ واخلي، دا ناروغه وه، دا نشه يې وه څكه چې غوښتل يې د ښايسته هلكانو شونډې ښكل كړي، خو لا هم زما شاته ولاړه وه. څو ورځې پخوا چې زه د بام سر ته راختلى وم نو د بام پر ژۍ د خاورو ډک نكلي لوښي ايښی و، زه نېږدې ورغلم، يو چا غږ راته وكړ: دې ته ګوتې مه وروړه دا د نيلي سترګې نجلۍ دی! زه نه پوهېدلم چې دا يې ولې هلته ايښی و. يوه ورځ يې مور ويل: دا پېرياني ده او پېريان لري، ان يوه ورځ چې كله پر زينو راختلم نو د بندې دروازې تر شا مې سوې كريږې واوريدلې، د پورتني منزل يوې كوچنۍ نجلۍ چې د نانوايي درې ډوډۍ ورسره وې او پر زينو ختله، ويې ويل: پر نيلي سترګې نجلۍ بيا پېريان راغلي.
زما په خيال دې يوې پناه ته اړتيا درلودله، دې ته تر ټولو ډاډمن ځای د ښايسته هلكانو غېږه ښكارېدله، نو څكه يې وار په وار ورته پناه وړې وه او اوس په دې تياره ماسخوتن چې ستورو له يو بل سره د سترګكونو زوروره سيالي روانه كړې وه هغه بېنوا زما شا ته ولاړه وه، ښايي زه يې خپل وروستی پناه ځای بللم. هغه نه وه خبره چې زما خپل د زړه محل هم وران شوی دی، هغه نه پوهيدله چې زه پخپله هم يوې پناه ته اړتيا لرم، څكه زه د دردونو په داسې ميدان كې ولاړ وم چې د هغوی مستو آسونو له هر لوري ټپل وهلم، تيندكونه مې خوړل او بېرته پورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدلم. زما د غټو سترګو زېږ حسن یادیدلو، وختونه کېدل چې هغه مې د لمرخاته له نفل څخه وروسته پر سلام ګرځولو نه وه لېدلې، هغه زما د ژوند اوبه وې، هغې زما د زړه بوټي پنه کول، وختونه شوي وو چې سینه مې د سوې صحرا په څېر وه، بوټي یې وچ شوي وو، سره شوي وو، اور یې اخیستی و او هره شیبه یې لوګي زما تر خولې ختل. ما غوښتل هغې ته ووایم چې زه نشم کولی چا ته پناه ورکړم، ما غوښتل ورته ووایم: راشه زما پر سینه دې خپل سره غمبوري کېږده، وګوره چې څومره توده ده، ما غوښتل چې په لمبو کې زما د سوځېدونکي زړه د تېرېدلو او کریږو غږ واوري، که هغې غوښتلې چې زما وچې او سپېرې شوندې ښکل کړي نو اجازه به مې نه وای ورکړې څکه ما نه غوښتل چې په دردونو دا ککړې شونډې دې یوه بې اسرې پېریانۍ پېغله چې ښایسته هلکان یې خوښیږي ښکل کړي!
کاغذ ته مې وکتل، تیاره وه نه ښکارېدلو، خو ما پرې قلم خوځولی و. لاسي څراغ مې روښانه کړ بیا مې ژر بېرته ګل کړ، شپږ بیته غزل مې لیکلی و او پر نازکو تورو مې خپل درانه درانه غمونه بار کړي وو، زه رښتیا هم ظالم وم. مخ مې راواړاوه، غوښتل مې ویې پوښتم چې ایا ما ته یې پناه راوړې؟ څراغ مې روښانه کړ بیا مې ژر بېرته ګل کړ خو هغه تللې وه، ښایي وروستی هیله یې هم نړیدلې وه او د کوم بیابان په لټه د هیلو له ښاره وتلې وه، خو بیا مې څراغ روښانه نه کړ او ومې نه لیدل چې ایا پلونه یې هماله پاتې وو او که هغه هم ورسره تللي وو.
په لېرې فاصله کې د ودونو د یوه هوټل رنګه څراغونه ښکارېدل چې کله به ګل شول او کله بل، دا د دوو زړونو د پیوند په خوښۍ کې نڅېدل، زه هم تللم، که چېرې د نیلي سترګې نجلۍ پلونه هماله پاتې وي نو زما پلونه هم ورسره پاتې شوي وو، او که نه ما خپل پلونه یوازې پرېښي وو، ما احساسوله چې که په هېنداره کې وګورم نو د پوزې سر به مې لا هم تک سور شوی وي.

*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې شپه مې خوب الوتلی و، په ۱۰:۳۷ دقیقو چې په بستره غځېدلم نو زړه نازړه وم، له دې څو شېبې وړاندې مې مور راغلې وه او کیسې یې راسره کولې نه مې غوښتل چې ولاړه شي، زړه مې ورته ویل چې ټوله شپه راسره کېنه، راته وغږېږه څکه چې له تا پرته په ټوله نړۍ کې سکون نشته، ستا خبرې زما اروا ته ارامي وربښي خو هغې هم زما د زړه خبره نه وه اورېدلې. زه پوهېږم که زما د زړه غږ یې اورېدلی وای نو ټوله شپه به یې راسره په ویښه تېره کړې وای، په ویښتانو کې به یې راته مهربانه ګوتې وهلې او خوږو کیسو به یې زما د غوږونو د سازونو پردې خوځولې چې اهتزاز به یې زما تر زړه رسېدلی.

فکر کوم د نیلي سترګو خاونده نجلۍ به هم هغه شپه خوب نه وي وړې، کیدای شي د هغې په کمڅو کې هم مور ګوتې نه وي وهلې او همداسې ارمانجنه پاتې شوې وي، آه! دا ډېره جفاکاره دنیا ده، په یوه شېبه کې د خوبونو دنګې مانۍ پر ځمکه رانسکورې کړي او سړی بې پناه پاتې شي، دا ظالمه دنیاګۍ نه پوهیږي چې دا مانۍ د زړه په وینو جوړې شوې وي او بیا پرې انسان د خپل زړه ټولې مراندې وتړي.

زما د زړه هوسی نن زما د خیالونو پر ډېره مېلمنه شوې وه، یو په بل پسې یې خپل تصویرونه زما سترګو ته نیول، په نریو شونډو به یې موسکل او سپین غاښونه یې چې له جنتي ډېرو جوړ وو ښکاره کېدل، دې به د نړۍ تر ټولو ښکلې منظره جوړه کړه؛ غر، ځنګل، ګورګورې، ابشار او ګلونه ورته نن شپه هیڅ هم نه وو، هغې د تیارو پردې شلولې او زما تر سترګو یې ځان رارسولی و، ما ته یې ویلي وو چې زه یې هم یادېږم، راپسې خپه شوې ده او هر سهار چې د لمرخاته له نفل ځخه سلام اړوي نو زه نه یم چې موسکې ورته وګورم، ما ته یې ویلي وو چې له ما پرته د کلي ټول تصویرونه ورته پیکه دي، راته ویلي یې وو چې د کلي ونې په لړزېدلو دي او د هدیرې جنډې هم نیمې نیمې ځېرې شوې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې تور ږوني نن شپه د مشکو خوشبويي شيندلې، تر ډېره يې کيسې راسره کولې خو ما ورو ورو احساسوله چې نا اشنا منګولې مې يو ځل بيا پر ستوني تينګيږي، سترګې مې پړانيستلې، هغه تللې وه هيڅ تصوير يې نه و پريښی، ساه مې نشوه اخيستلی، زړه مې په زوره زوره درزيدلو، راکښناستلم او کمپله مې لېرې وغورځوله، په غوږونو کې مې چنګ چنګ غږونه تلل راتلل، فکر مې کاوه چې سترګې مې له کاسو بهر راوتلې دي، تياره کوټه راته له بلاګانو ډکه ښکارېدله او داسې انګېرل کيده چې زما د وژلو لپاره ورو ورو رانږدې کيږي، تيارو دښمني راسره اخيستې وه، ان د بلاګانو ويروونکې سترګې يې راته انځورولې، غوښتل مې کريږې ګډې کړم خو غږ مې په ستوني کې نښتی و، پورته شوم او په تېريدلو ګامونو ولاړم، د اوبو جګ مې د مېز له سره چپه کړ، پر دېوال مې لاس وواهه او ګروپ مې روښانه کړ، توخې مې پيل کړ او بېرته بې سبکه پر کټ کښناستم، جګ پر يوه څنګ پروت و او اوبو يې د نامالوم مالت نقشه کاږلې وه، ګيله من شوم، ومې ژړل او اوښکو مې پر باړخوګانو لارې وکړې. ډېره موده وروسته مې ژړلي وو، سلګۍ مې پورته شوې او خوله مې په دواړو لاسونو پټه کړې وه، ښنې مې لړزيدلې، له بالښت څخه مې بد راغلي وو او نه مې غوښتل چې بيا هم سر پرې کېږدم، ښه ساعت مې ژړلي وو او بيا غلی شوی وم، اوښکې مې ورو ورو پر باړخوګانو وچيدلې، پورته شوم خو څمکه راباندې ګرځېدله، تشناب ته ولاړم او مخ ته مې څو لپې اوبه واچولې، په هېنداره کې مې ځان ته وکتل، يوه شوم چې که نور مې ژړلي وای نو له سترګو به مې د اوښکو پر ځای ويني راڅڅېدلې وای، بېرته راغلم، کښناستم او پر تندي مې لاس کېښود سور راته وايسيدلو، يا خو به تبه وه او يا به هم د هغې د مينې اور و چې زما په سينه کې ژبغړاند و او زما د تندي تبې يې سره کړې وه، اوږده ساعتونه په ناستې ناست وم، د دېوالي ګړۍ ټک ټک غږ راتللو خو فکر مې کاوه چې د هغې د ستنو ښنې هم سستې شوې دي او په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره خواري تېرېږي وهي. خکه همداسې شپه وه او د سهار د راتللو خبر هېڅ نه و، چې په ما يې ښه لګون تېر کړ نو د سهار څېره رابرسېره شوه، هغه شپه دومره کمزوري شوی وم چې د سهارني نسيم په يوه څپه غورځېدلم. له لېرې مې د يوه اذان غږ تر غوږ شو. ورو ورو اذانونه ډېر شول خو ما سر کرار پر بالښت ايښی و، نور نه يم پوه شوی او چې سترګې مې پرانيستې بيا هم د لمر وړانګو زما پر مخ لوبې کولې. لمونځ مې قضا کړی و او بيا هم ډېرې سجدې پوروړی شوی وم. هغه ورځ په ښوونځي کې هلکانو راته ويل: نن دې سترګې ډېرې سرې دي، نه دې تندی رادېخوا کړه چې تبه خو دې نه ده؟

*****

په کابل کې د غره په ډډه کې پورته تللی دېوال له لېرې د تورې ليکې په څېر ښکارېدلو. خکه ټول غر په واورو کې پټ و خو يوازې د دېوال ډډې وې چې واورې نه وې ورختلې خو پر سر يې واورې خکه پرتې وې چې خلکو ته وښيي نور دا دېوال بوډا شوی دی او د توپانونو مقابله نشي کولی. دېوال خاموش و او د منې د راتګ انتظار يې کاوه تر څو واورو ته وښيي چې لا هم د توپانونو مقابله کولی شي. خکه سلګونه کلونه يې ان د تورو، تبرونو، غشو او نېزو په مخ کې ټټر سپر کړی و. خو دا خبره هم ښکاره وه چې کله دېوال په منې کې توپانونو ته خپل ټټر مخکې کړي نو واورې به لکه د نرګس ګلونه مړې شوې وي او د خاورو لاندې به يې جسدونه اوبه اوبه شوي وي.

زما ليکلي غزلونه هم زيات شوي وو. زېړه کوچنۍ کتابچه مې نيمه ترې ډکه کړې وه. په لاس کې به مې چې واخيستله دومره درنه نه وه. له دې څخه ما ته دا ښکاره شوه چې غزلونه زما په څېر ظالم نه دي، خپل دردونه يې پر کتابچه نه دي انبار کړي او لا يې هم په خپلو سرونو وړي، ډېر پخوا يوه شاعر چا ته ويلي وو چې غزلونه به تر ابده خپلې خوښۍ او غمونه همداسې په خپل سر ساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به چې له کوره بهر وتلم نو وېرېدلم چې هسې نه نسکور شم، ما مې مور ته ویلي وو چې کله زه بهر ووخم او په کوڅه کې قدم وهم نو ما ته دې له کړکۍ ګوري څکه هسې نه پښې مې سستې شي او ولوېږم. که داسې وشول نو پخوا له دې چې خلک راباندې راټول شي دا دې خان راورسوي او ما دې پورته کړي لکه څرنګه یې چې په کوچنیوالي کې زه له لوېدلو وروسته بېرته پورته کولم. ان ما نه غوښتل چې له مور پرته مې ورونه هم رانږدې شي او ما پورته کړي. زه شرمېدلم چې زه دې په کوڅه کې پړمخې لوېدلی وم. پردي خلک دې راباندې راټول شي او بیا له یو بل سره پسپسکې وکړي؛ د خلکو عادتونه ډېر خراب دي، ډول ډول خبرې کوي، څوک به وایي: دا میرګي لري. خینې بوټ یې پوزې ته ونیسئ! بل به وایي چې نه نه: د دې معدې ګیس نیولی دی. شا ته یې څو څپېړې ورکړئ نو ښه به شي. بل به وایي: چې کمزوری شوی دی، په سر او مخ یې اوبه تویې کړئ! بل به یو څه وایي او بل هم بل څه. بهر به چې ووتلم نو دومره لاره به تللم چې د مور له سترګو پناه نشم او بیا به بېرته راګرځېدلم خو د مور د نظر تکیه دومره زوروره وه چې هره ورځ به دې دومره تګ او راتګ کې یوه ورځ هم نسکور نشوم.

ډاکټران هم خراب عادتونه لري، هغوی هم ډېرې خبرې کوي خو د یوه خبره یې هم بل ته ورته نه وي، د دوی خویونه هم د عامو خلکو غوندې بد دي... پلار مې په دې څو میاشتو کې څو ډاکټرانو ته بیولی وم او څو ډوله دواګانې مې خوړلې وې. زه پوهېدلم چې زما درمل چېرې دي خو دا خبره مې له خولې نشوه وتلی. زما مخ زېړ شوی و، داسې لکه چې د هغې د زېړ حسن انعکاس پکې راڅرګند شوی وي، داسې لکه چې زموږ روحاني تړاو دومره ډېر شوی و چې ان د رنګ اثر یې هم زما په څېره کې ظاهر شوی و، که زه هغه وخت د اروا پر تناسخ او وحدت الوجود باندې پوهیدلی ښایي همدې ته عقیدتمن شوی وای، ښایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دین مې خراب شوی وای خو د خدای فضل و چې خپل دین او مذهب مې ساتلی و.
نن مې کلک هوډ کړی و چې دومره مزل به کوم تر څو د مور له سترګو پناه شم، خو کله مې چې د بوټانو مزي ترل نو مور ته مې وویل: که له سترګو دې پناه شم نو د زړه په سترګو راته ګوره، که د زړه له نظره دې پناه کړم نو داسې وګڼه چې هماغه شیبه نسکور یم! مور مې زما له تندي توده مچکه واخیسته او پر خدای یې وسپارلم. د غزلو زېړه کتابچه مې هم راسره اخیستې وه، چا راته ویلي وو چې نن په یوه زېړه ودانۍ کې مشاعره ده، ما کوښښ کاوه چې خواکمن شم، نن مې اجازه نه ورکوله چې نا اشنا منګولې مې پر ستوني ټینګې شي، سړک په واوره سپین پوښلی و خو د موټرو ټایرونو دوې تورې لیکې پکې ایستلې وې، زه یې پر ژۍ روان وم او له هر ګام سره مې واورو خرپ خرپ کول، سوړ باد مې لا هم پر باړخوګانو لګېدلو، زما د سینې له اور څخه راختونکې تاو مې نن په خپلو سترګو لیدلو.
دا ځل مې نا اشنا مخاطب د ورځې خیال ته راغلی و او راته ویل یې: اوس نسکورېږې... اوس نسکورېږې!
ما ورته وویل: تر څو مې چې د ټولو شاعرانو په مخکې د خپلې غټې سترګې هوسې په یاد کې لیکلی غزل نه وي زمزمه کړی دومره به اجازه ورنه کړم چې نسکور شم!
ناڅاپه به یې بیا راته وویل: اخ، د مور له سترګو پناه شوې!
ما ورته ویل: هغه راته نن د زړه په سترګو ګوري، زه یې احساسوم!
بیا یې راته وویل: لېونیه! یو پلاستیکي بوتل اوبه خو درسره واخله، که نسکورېدلو ته نېږدې شوې نو څو غوړپه څښه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې خبرې يې زه تېر ايستلی وم، څلوېښت پنځوس ګامه مخکې د خوراکې پلورنځي ته ورتاو شوم چې دوکاندار هلک يې د ګاز ډبه بله کړې وه او وار په وار يې خپل کنګل شوي لاسونه ورته تاوول، اوبه مې ترې وغوښتلې، ښکته پورته يې وکتلم:

- په دې ژمي کې اوبه څښې؟

- هو!

موسکی شو، زه پوه شوم چې په زړه کې يې راپورې وخندل، ومې ويل:

- معده مې درد کوي

- اوه، الله دې شفا درکړي!

- منته

اوبه يې راکړې، پنځلس افغانۍ مې ورکړې او بېرته روان شوم، څومره عجب خلک دي، په هر څه کې کار لري او په اسانه تېرايستل کيږي، زه پوهېدم چې د دوکاندارانو عادتونه هم خراب شوي دي.

په نېږدې تمځای کې د موټر په تمه شوم، تور موټر چې د ګونګټ په څېر ښکارېدلو ودريدلو، ورپورته شوم، روان شو، بيا ودريد او دوه کسه راوختل، بيا روان شو، بيا ودريدلو او يو کس راوخوت، څو ځله ودريدلو او روان شو، ګونګټ دومره دروند شو چې کله به موټروان پښه پرې ټينګه کړه نو يغ يغ غږونه به ترې ختل، څو يو ځل بيا هم ودريدلو، ټولو شور جوړ کړ:

-نور ځای نشته! دا چېرته ځايوې! لږ شرم وکړه! مسلماني نشته!

ما غلي يو خوا بل خوا کتل، کلينډر غږ کړ: کرايه مو راکړئ!

لس افغانۍ مې ورته ونيولې، زه پوه شوم چې موټروان ته پر سړک هر ولاړ سړی يوازې لس افغانۍ ښکاري او د هر مساپر ارزښت ورته له لسو افغانيو نه دی پورته، ان د موټروانانو عادتونه هم خراب شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښايي زه ډېره موده وروسته چېرته لېږې روان وم، څکه راته هر څوک خراب ښکاربدل، په ۱۰:۳۷دقیقو د زېږې ودانی مخکې ښکته شوم، پورته مې وکتل اسمان نيلي و.

ورننوتلم، شاعران کتار کتار ناست وو، داسې احساس مې کاوه لکه د صوفيانو خانقاه ته چې ننوتلی وم، دلته د زياترو رنگونه زېږ وو خو څېرې يې خنداني وې، د څینو کوړتی اوږدې وې او د څینو زږې خو زياترو يې د سر ويښتان غوږ کړي وو او په يوه بل لور يې اړولي وو، خو د اوبو بوتل يوازې زما په لاس کې و، په مخکنې کتار کې يې تر ټولو لوی شاعر ناست و، اوږده ږيره يې وه، د هغې نوم مې اوريدلی و او چې ورته ومې کتل نو د خانقا د پير په څېر و، ښه و چې هغه وخت پر تصوف نه پوهېدلم.

زه غلی په يوه گوښه کې کېناستلم، نا اشنا مخاطب بيا غږ کړ: هسې نه چې د شعر ويلو پر مهال نسکور شې!

ومې ويل: د اوبو بوتل هلته هم راسره وړم!

د يوه يوه شاعر له کوړتيو شړيدلي کاغذونه راوتل او پر هغې د ليکل شوو غزلونو انگازې له شاوخوا دېوالونو سره لگيدلې، د لاسونو پړکېدلو توده مينه خپروله، احساس مې کړه چې وښکي مې غوړېږي او پر شونډو مې موسکا خورېږي.

زما وار رارسېدلی و، زړه مې ټوپونه وکړل او پښې مې لړزيدلې، د وينا د ميز مخې ته ودريدلم، د اوبو بوتل مې همالته کيښود، د هغې په ياد کې ليکل شوی غزل راته ياد و، ما وې هسې نه نسکور شم، فکر مې کاوه هر څه لړزيږي او زما د لويدلو کوښښ کوي خو سترگې مې پټې کړې، د لومړي ځل لپاره مې له ستوني چيغه ووتله، د غزل تورو ترنم کړ، زير و بم شو، ما وې چې رباب راسره غږيږي، په غوږونو کې مې د طبلې غږ کړنگا کوله، ما وې چې له غږ سره مې مرغان هم نغمې غږوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو وخت مې سوچ شو چې غزل پای ته رسېدلی دی، د لاسونو پړکا مې تر غوږونو شوه، سترګې مې پرانیستلې، د پیر او مریدانو پر باړخوګانو اوښکې راخځېدلې وې او د زړونو له تله یې لاسونه پړکول، نن بیا هم زما سترګې شومې وې، ان دوه څاڅکي اوښکې یې هم نه وې پرېښې چې لږ تر لږه د ښو په سر مې ودرېږي، ما ټول دردولي وو، ما ښه نه وو کړي، ما خپل درد ټولو ته ورکړی و، دا ښه کار نه و، د شاعرانو پیر راپورته شو، زه یې ټینګ په غېږ کې ونیولم، د هغې د مینې تاوده مې احساس کړل.

دا ځل بیا هم ټولو ډېرې پوښتنې کولې:

- واه! دا څومره ښه غزل دې لیکلی و!

بل ویل:

- ته دا دومره موده ولې نه راتللې، ته چېرې وې؟

بل ویل:

- ستاسو نوم ما نه دی اورېدلی، له یاده مې ووت، نوم مو څه و؟

بل ویل:

- آها! څومره ښه، د شعرونو کتابچه دې هم درسره راوړې ده!

بل ویل:

- دومره ژور اغېز یې راباندې وکړ چې غوښتل مې کرېږې کړم!

بل ویل:

- دا غزل دې څنګه لیکلی و؟ کاشکې زه هم داسې غزل ولیکلی شم!

بل ویل:

- ته ادبیات لولې؟

هر یوه ته مې د شونډو په سرونو ځوابونه ورکول، نا اشنا مخاطب ویل: شاعران باید دومره پوښتنې ونه کړي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی له ما سره مینه کوي، ته تر ټولو هم زیاتې خبرې کوې!
ما ورته وویل: خو یوازې ما نه غوښتل خبرې وکړم، ما د زړه له تله خپل درد بیان کړی و، نن مې د ارامۍ احساس کاوه، غوښتل مې چې دوی مې یوازې پرېږدي او مودې وروسته له دې سکون څخه خوند واخلم.
مشاعره پای ته رسېدلې وه او ما د کور په لور ګامونه اخیستل، په لاس کې مې د اوبو بوتل همداسې ډک پاتې و، له خولې مې لا هم تاو ختلو او ما لا هم احساسوله چې مور مې د کړکې خواته ناسته ده او د زړه په نظر راته ګوري، ما فکر کاوه چې پر سر مې د خدای لاس دی څکه مور مې په خدای سپارلی وم.
نن مې ځان نېکمرغه احساس کړی و، نن پر لاره زما د بوټانو او د تکو سپینو لارویو پیغلو بوټانو یو ډول خرپ خرپ کول.

*****

له یوه کاله ډېره موده وتلې وه، د کابل سره لمر به تندی سوځاوه خو چې کله به سیوري ته کېناستلې نو بیا به دومره ګرمي نه وه، زما د خپل کلي نمجنه ګرمه هوا نه وه هېره شوې، که لمر ته به هم ګرځېدلو نو نرمه او نمجنه ګرمي به وه او که د سنځلو سیوري ته به مو کټونه واچول هم نو هماغه ډول نمجنه ګرمي به وه، د صحرا ګرم باد به د خوږ له سرو تیږو سره سینه جنګولې وه او ترې راتېر شوی به و، بیا به یې زموږ ماشوم مخونه ښکلول، لومړی به ګرم لګېدلو خو چې د تتر پر خولو لمدې جامې به یې لمس کړې نو وجود به یې نسبتا سوړ کړ، څکه خو به زموږ د کلي سپین ږیرو ویل چې پخوا به خلکو په اوړي کې ګرمۍ شړی اغوستلې او دپاسه به یې کمربند نه ورباندې تړلو، نو کله به چې خولې شول بیا به یې پر وجود د صحرا تود باد ولګېدلو او د ساړه احساس به یې کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا روژه وه او ماښام د جومات په ملا پسې تل جوخت درېدونکي سپین ږیري چې په خوله کې یې یو غاښ هم نه و وویل: بیګا ته به تراوې کوو، قاري صاحب مو راغلی دی، په لسو ورځو کې ختم کوي، ډېر پیاوړی دی!

زموږ په کلي کې غټې تراوې نه کېدلې، ملا صاحب به چې ویل یې د ملایي سبق په نیمایي کې ترې پاتې شوی دی نو څکه خو یې وړې تراوې راته کولې، ده به درې درې لنډ آیتونه په هر رکات کې لوستل او داسې سپېله به یې وهلو چې توبه، څینې سپین ږیري به نشول پسې رسیدای، هغوی بیوزلان به لا سم ولاړ نه وو چې دی به د دویم رکات رکوع ته ټیټ شو. خو ما به د قوم د جامع جومات په لاسپیکر کې له لېرې د قران تلاوت اوریدلو، یو ماسخوتن مې له تره څخه چې د وړو تراوو په لوري روان وو پوښتلي وو: دا تلاوت خو تر نیمې شپې نه خلاصیږي، دا ولې؟

ده راته ویلي وو: دا غټې تراوې دي!

ما غوښتل یو څل په غټو تراوو کې هم ودریږم او له لېرې راتلونکي د تلاوت کوونکي خوږ غږ له نېږدې واورم.

نن ماښام خوښ وم، څکه زه به په غټو تراوو کې دریدلی او ان تر نیمې شپې به مې د قران ښایسته تلاوت اوریدلی.

قاري صاحب الله أکبر وویل او موږ هم ژر ژر لاسونه غوږونو ته واچول، ښایسته تلاوت پیل شو، جومات له سره تر بره ډک و، د قراني کلماتو زیر او بم د جومات په لر او بر کې خوریدل او ما خوند اخیستلو.

تلاوت ډېر اوږد شوی و، پښې مې ورو ورو سستې شوې، په یوه او بله شوم، تندی مې خولې کېدلو او وار په وار مې په ورغوي پاکولو، نا اشنا منګولې مې بیا پر ستوني ټینګیدلې، ډېرې بې شرمه وې ان د خدای له کلام څخه یې هم سترګې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرمېدې، د جومات سپینو روښانه ګروپونو مې سترګې برېښولې وې. فکر مې کاوه چې ړنګېږم...

له قاري سره دې خدای ښه وکړي الله أکبر یې وویل، رکوع ته ښکته شوو، خمکه راباندې وڅرخېدله، په سجده کې مې ورو ورو احساس کړه چې نا اشنا منګولې مې له ستوني لېرې کېږي، خو دوهم رکات هم همدومره اوږد پاتې و. قاري صاحب بیا د مریو په تارونو د قران مرۍ پېیلې، دا هار چې سر ته رسېدلی نو زما د زړه تنکي تارونه په ورسره شلیدلي وای، نا اشنا منګولو مې بې دربغه مرۍ خپه کولې، ښه پوهېدلم چې رنګ مې ورو ورو زېړېږي، په پښو کې مې سبک نه و پاتې، زړه مې بیا هم د ترهیدلې مرغۍ غوندې د سینې له پنجرې سره وززونه جنګول.

شرمېدلم او نه مې غوښتل چې د لمونځ کوونکو د کتارونو مخکې دې پرمخې راړنګ شم، خلکو خدای ته د عاجزۍ تیټ سرونه نیولي وو او آرام ولاړ وو، ما مخ راوګرځاوه، لاسونو ته مې غیبي څواک راغی، صفونه مې څېرې کړل، پښې مې رېږدیدلې او تېږیدلی شاته ووتلم، ما وې چې ګویا زړه مې تر خولې راووت، په زوره زوره مې سا اخیستله، د جومات د دروازې پر چوکاټ مې لاسونه تکیه کړل، لږه شیبه کېناستلم، داسې لکه په غشو تېپي غازي چې بې دمه سوټ بوټ کیني، په پښو کې مې لږه دمه راوغوړېدله، بېرته پورته شوم او په لړزېدلو ګامونو د کور په لور روان شوم، د جومات د دروازې د سر له روښانه ګروپ څخه ورو ورو لېرې کېدلم، کوڅه تیاره وه او هیڅ موټر هم نه ښکارېدلو، د تلاوت غږ هم تېېدلو او زه په پوره پورته ختلم.

*****

د هغې ورځې سهار یو څه زړه وړونکی و، بېګانۍ باران ورېدلی و او کابل زموږ د پرخه وهلې کلي په څېر ښکارېدلو؛ په کلي کې به چې سهار مهال زموږ د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سپین ږیري چې موږ ټولو بابا باله، په شنه خړه کې اذان کاوه نو زما د غوږونو پردې به یې مهتزې کړې، سترګې به یې وزنګولې، سوړ او خوږ نم به مې سپېړمو حس کړ، بانه به مې چې نیمکښ کړل نو د ستورو سپیني شغلې به دومره اوږدې شوې وې چې زما پر مخ به یې پستې ګوتې ایښې وې، خو چې کله به مې پوره سترګې پرانیستلې نو د سترګو په رپ کې به ببرته تر اسمانه وتښتیدلې. اسمان ډېر بختور و، دومره ډېر ځلانده غمي به یې هره شپه په خپله لمن کې تیت کړل، ما به چې کتل نو لویشت تش ځای به هم پکې نه و، که کله به مې غوښتل چې لویشت ځای پکې پیدا کړم نو لویشت به مې اسمان ته برابره کړه خو نیم اسمان به یې ونیولو، د حیرانتیا خبره وه او زه به وازه خوله پاتې شوم، آه ماشومتوبه!

سهار مهال به چې زموږ په جومات کې بابا اذان وکړ او یوازې همده به لمونځ پکې کاوه، نور زیاتره کلیوال به لمرخاته ته نېږدې له خوبه پورته کېدل، ژر ژر به یې اودسونه وکړل او د چرګانو د ټونګو وهلو غوندې لمنځونه به یې کول.

زه به په کټ کې راکښاستم او چې په بړستن به مې لاس ووهلو نو لمده به وه، زما مخ به هم نمجن و، مخامخ به زموږ په کور کې د زردالانو، مڼو او الوچو وني همداسې ویدې وې او تورې به ښکارېدلې، خدای شته کله کله به مې به تیاره کې وېره ترې کېدله ځکه له ځانه به یې رنګارنګ ویرووونکې ځېرې راته انځورولې او زما زړه به وبوګنیدلو، ان د هغوی د کور د ونو سرونه به هم زموږ له کوره ښکارېدل، وېرولم به یې، هغو به راته د ویرووونکي دېو ځېره انځوروله، د ونو ځومره خوندوره لوبه وه! دوی به ویدې وې خو بیا به یې هم زما له ماشوم احساس سره لوبې کولې، زه ښه پوهېدلم چې دوی ته هم اسمان ټوله شپه اوبه ورشیندلې دي او ساړه یې شوي دي ځکه کله به چې رڼا شوه او زه به ورغلم نو له پاڼو به بې پرخه څڅیدله، خو ونو به خپل سرونه زما په پښو پورې مښل او پلاستیکي چپړکې به مې ښویې شوې چې دا به زما نه خوښیدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېګا اوږده شپه تېره شوې وه. بیا هم سهار ته نېږدې ویده شوی وم او د لمرخاته ننداره هم راڅخه تېره شوې وه. پلار مې واسکټ اغوستی و او زما په تمه و چې سهارنی وخورم او روغتون ته مې بوزي. عجیبه وه، په دومره غټ ځان به مې چې مور او یا پلار تر څنګ نه وو نو له رمې د پاتې شوي ترهیدلي سپین ورې په څېر به وم. ان له خپل سیوري هم وېرېدلم، خو چې دوی به مې تر څنګ وو نو زړه به مې ډاډه و او په مزه مزه به درزېدلو. تل مې دعا کوله چې خدای تعالی جل جلاله دې دوی زما له سره نه کموي. له پلار سره به چې بیرون ووتلم نو هر ګام به مې ترانې غږولې. روغتون د غره په ډډه کې و. پخوا مې اوریدلي وو چې په کابل کې د علي آباد په نوم د لیونیانو د ساتلو لپاره روغتون شته. ما به وې چې لیونیان هم ښه بېغمه دي، له دنیا او مافیها څخه ناخبره په خوندونو کې ډوب ژوند یې دی، د شاعر هغه مسره به راپه زړه کېدله چې وایي: خپل ځان لیونی کړه چې دې نور خلک غمخور شي!

زه څه پوهېدلم چې د لیوني دنیا له څومره توپانونو ډکه وي، د لیوني خیالونه هومره سرګردانه وي لکه څومره چې هغه په کوڅو او سړکونو کې سرګردانه ګرځي.. زموږ د کلي یوه لیوني به ما ته ویل: ته ډېر ښه سړی یې، ته مې نه په عذابوې! دا نور ډېرې خبرې کوي، نارې وهي، راپورې خاندي، ته راته ووایه زه به ښه شم؟

ما به ورته وې: ته خو اوس هم ښه یې، نور هم ښه کیږې!

هغه مهال زه رښتیا هم هوښیار وم چې یوه لیوني ته مې داسې ویلي وو.

زما پر لیونیانو لا هم زړه سوځېدلو، نه پوهیدم چې زه لیونی شوی وم که څه بلا؟ خو ډاکټرانو تر اوسه نه وو راته ویلي چې لیونی یې، زما پلار هم راته ویلي وو چې روغ یې، یوازې ارام دې تللی دی! پلار مې ډېر هوښیار و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غره په ډډه کې روغتون ته ولاړو، زه هغه وخت نه پوهېدلم چې دا هماغه د علي آباد روغتون دی کوم چې ليونيان پکې ساتل کېدل خو دا ټول کندوالي و. ويل کېدل چې دلته مستو ليونيانو جګړې کړې وې او روغتون يې وران کړی و نو اوس ټول ليونيان پر سړکونو سرګردان ګرځېدل، هغه ورځ ما پوښتنه کړې وه، په دې روغتون کې څه شی پېښ شوي وو؟

يو چا راته ويلي وو: ان دلته خو ته ډاکټران هم وژل شوي وو...

خو هغه دوې کوټې او کوچنی انګړ نوې ابادي چې دلته شوې وه لا هم ډاکټران پکې کېناستل او ليونيان يې کتل، هغه ورځ مې هلته کوم داسې ليوني ونه ليدلو چې يا کريږې وکړي، يا يې جامې خيرنې وي او يا هم په زنځيرونو تړلي وي. خو هغه سپين ږيری مې لا هم په ياد دی چې په خمکه کرخت پروت و او نه شو خوځېدلی، درې زامن يې وارخطا پر چاپېر ناست وو او د نوبت په تمه وو. موږ هم په نوبت ناست وو، پلار او ورور هم راسره وو، دومره مزه يې کوله لکه چې ټوله دنيا راسره وي، په هغه ورځ پوه شوم چې زما د ترهيدلې هوسۍ غټو سترګو او سرو باړخوګانو زه په څان اخته کړی وم، داسې چې کله کله به د درد څريکو زما په تصور کې د هغې تصوير تت کړ، هغه ورځ په زړه کې ګيله من شوم ما وې چې د هغې مينې د ليونيانو تر کاله راورسولم، که څه هم هغه ليونۍ نه وه خو بيا يې هم په لټه تر دې ځايه رارسېدلی وم، فکر کوم اشتباه مې وکړه، ښښنه غواړم! هغه رښتيا هم ليونۍ وه، هغه سارانۍ وه څکه خو ما ترهيدلې هوسۍ بلله خو دا ادرس رښتيا هم غلط و چې زه يې په لټه کې دلته رارسېدلی وم.

زموږ نوبت هم رارسېدلی و، ډاکټر چې سپينه چپنه يې اغوستې وه، ډبل او خندان څوان و زما زېړ مخ ته يې وکتل، خو افسوس چې هغه شاعر نه و، زما په وريځو يې ګوته کېښوده او پورته يې کش کړه، يوه سترګه مې ټېغه شوه، بيا يې د سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې ګوته راته کیښوده، لاندې یې کش کړه او بیا مې هم سترګه ټپغه شوه، ویې
ویل: ژبه وباسه!
ما ویل: آآآآآآآآآآ
په تېر ځېډونکي ځیز چې خلک یې دوربین بولي پورتني دوه خواوې یې په
خپلو غوږونو کې ننباسلې او وروستی ګرده خوا یې زما په تټر کېښوده، زړه مې
درب درب کول، بیا یې وویل: ملا راواړوه!
یو ځل بیا یې دوربین په ملا راته کیښود، ویې ویل: ژوره سا اخله!
ما هم سینه ښه وپړسوله او بېرته مې خوشې کړه، فکر کوم هوا مې په سینه کې اور
لا ژبغړاند کړ، دا ځل یې تاو زما تر خولې نه راوتلو، خو په دې ښه ډاډه وم چې
ډاکټر یې دلمبو شور اوریدلی و، په دې هم پوهېدلم چې دی یې په دوا نه
پوهیږي ځکه ما لیدل چې خپله یې وسي یې پر کاغذ باندې د څو پاکټه ګولیو
په لیکلو کې پټوله.
پلار مې پر ډاکتر باور کړی و او دا امید یې په سترګو کې له ورایه ځلېدلو چې له
دې څو پاکټه ګولیو سره به ښه شم، ډاکټر هم راته ویلي وو: ښه کېږې!
له کټنځي راووتلو، ځمکه لمده وه خو ختې مو پر څپلیو پورې ځکه نه وې نښتې
چې ځمکه ختې نه وه، یو لیونی چې ډاکټر هغې ته هم زما په څېر په کاغذ باندې
لیکل کړي وو او په لاس کې ورسره و ګوښې تشي روان و، ګامونه یې هم تېریدلي
وو، په لنډه ږیره کې یې له تورو سپین ویښته ډېر و، ډنګر سړی و، زه پوه شوم
چې د ده پلار مړ دی او مور یې هم نشته ځکه خو یې تکیې روان و، ما ته یې
وویل: لاس مې ونیسه!
ما غوښتل لاس یې ونیسم خو زما لاس هم بل چا نیولی و، بیا هم یو چا پناه راوړې
وه خو زما محل بیا هم رنګ و او د هیچا د پناه وړ نه و، لیوني ویل: زما کور به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دارالامان کې دی! یوه د ټکسي والا ته یې غږ کړ: زما کور په دارالامان کې دی ما هلته بوځه!

د ټکسي موټروان یوازې په بې رحمه سترګو ورته وکتل او تري تېر شو. زه له اوله پوهېدلم چې د موټروانانو عادتونه خراب شوي دي، خو دا سړی لا په دې نه و پوهیدلی، ښايي چې کله دی روغ و هغه مهال د موټروانانو عادتونه هم ښه وي نو ځکه یې نن باور پرې کړی و، دا سړی مې هماغه څو شېبې لیدلی و خو بیا مې په شپه کې د نیلي سترګې نجلی د پلونو په څېر ونه لیدلو.

*****

انسانان ډېر ژر تېر ایستل کیږي، دوی تر ټولو زیات ځانونه تېرباسي ځکه چې ډېر ظاهر بین دي، په تاریخ کې ډېر کم انسانان پیدا شوي دي چې عمیق بصیرت لري او نظر یې باطن ته هم لاره پیدا کوي. څو پېړی پخوا باطنیانو هم هسې د باطنیت دعوه کوله خو دوی تر ټولو ډېر ظاهر بین وو او هیڅکله یې هم د متونو ریښتیني باطني ماناوې نه دي پیدا کړي، صوفیان هم رموز کاروي او فکر کوي چې باطن ته یې بصیرت رسیږي خو دوی هم ځانونه تېرباسي، د یار د ښایستو سترګو پر ځای د نرګس کلمه ویل نشي کولی انسان له ظاهر بینی څخه خلاص کړي، خو که نرګس ته ووایو چې لړ لړ د یار سترګو ته ورته دی نو بیا ښایي د عمیق بصیرت په لوري یو یو ګام واخیستل شي...

سپین ږیري په ځانګړي ډول فکر کوي چې ډېر هوښیار دي، د پخوانیو تجربو په اړه غړیږي او کله چې کوم نصیحت کوي نو د ږیرې په ویښتانو کې هم ګوتې وهي، کله چې څوک څو سجدې پورورړی شوی وي او په جومات کې یې د ماښام له لمانځه وروسته بېرته پور پرې کوي نو سپین ږیري وايي: دا ډېر ښه ځوان دی، بزرګ دی، د خدای دوست دی، ته ورته وګوره داسې نفلونه کوي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نړۍ خو همدې ظاهر بینو ړنګه کړه، هغه ورځ یې زما د ماشومتوب ملګرې ویشتلې و، یوه تن چې برګه دریشي یې اغوستې او تور ټوپک یې تر غاړې و راته ویلې وو: د دوو دنګو غرو پر سرونو دوو ډلو انسانانو له تورو تېرو مورچې جوړې کړې وې، دوی زموږ په لور ډزې کولې او موږ د دوی په لور خو هغه زموږ ملګرې و!

یوه سوې مرمۍ راغلې وه او د دوو سترګو تر منځ په تندي یې لګېدلې وه، د کوپړۍ تر شا یې وتلې وه او ماغزه یې ورته شیندلي وو، پر شا لوېدلی و نو ځکه یې ډېرې وینې د کوپړۍ له شا څخه تللې وې خو تندی یې هم په څو څاڅکو وینو ککړ و.

د برګې دریشي او تور ټوپک خاوند ویل: دوی ډېر ظالمان وو، پر موږ یې درنې مرمۍ ورولې!

زه هغه وخت پوهېدلی وم چې د غرونو په سر په مورچو کې ناستې دواړه ډلې ظاهربینې وې، دوی د خپلو ظاهري افکارو د لمانځنې په دود په ټوپکو سوې ډزې کولې، خدایزده دوی به پوهېدل او کنه خو زما ملګرې چې په کوچنی زړه مرمۍ لګېدلې و نو فکر یې هم له منځه تللی و، داسې ښکارېدلو لکه چې ویده وي، ظاهرا دی هم ارام ښکارېدلو، زه کله هم تندي ته په زړه ګولۍ نه وم لګېدلې نو ځکه مې د هغه احساس نشو درک کولی، لکه څرنګه مې چې پخوا د لیونیانو احساس نه شو درک کولی.

هغه وخت به زما د جورابو پوندې ژر څیرې کېدلې او یا هم ښایي ما ته داسې ښکارېدله ځکه هر کال مې پروسږنۍ جورابې اغوستلې، اوس هم چې د چا د جورابو څیرې پوندې وینم نو هغه وختونه راپه زړه کیږي.

زما د کوچنیوالي ملګرې چې په کلي کې هیچا هم غیږې نشوې ورسره نیولی، دا ځل یې له پښو دومره سیک ختلی و چې څلورو تنو په اوږو راوړ، دنیا څومره کم

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقله شوې ده، هغه يې د لرګي په يوه صندوق کې بندي کړی و، زه پوهېدلم چې د هغه د پښو سبک ختلی دی او نور هيڅېرې هم نشي تللی خو خدايزده دوی ولې دومره وېرېدل؟ هغه يې په ۱۰:۳۷دقيقو د کور په وره ننويستلو، مور يې کړيکې کړې او ويل يې: زويه شهادت دې مبارک شه!

خويندو يې ساندې ويلې او له دې سره د کلي ټولو ښځو هم کريږې او نارې جوړې کړې، دې کريږو يې په سرونو کې دومره زوروزور توپانونه جوړ کړي وو چې د سترګو له سمندرونو څخه يې څپې د ټولو د ښو له غاړو را اوښتلې او د بارخوګانو پر زېړو او سرو غونډيو ختلې.

د ژړا سيالي پيل شوې وه، لکه برګ اتڼ د کلي ځوانان هم پرې ورګډ شوي وو او د ساندو له لمبو يې د اسمان وريځې تښتيدلې.

زه ردې سترګې حيران ولاړ وم، زما د ماشومتوب ملګری به له نن ورځې وروسته نور هيڅا هم په کلي کې نه وای ليدلی، د شور او زوږ په دې لالهانده ميدان کې لا وختي نا اشنا منګولې زما د زړه تر کوډلې رارسېدلې وې، شېبه په شېبه يې په نازک زړه زور راته کاوه، په سر کې مې اورنی توپان را الوتی و، که هغه مهال کوم نجومي زما تر څنګ ولاړ وای نو زما په حال به نه وای پوهيدلی، کيدای شي چې هغې هم بغارې وهلای، خو که چېرې هلته کوم شاعر ولاړ وای نو اعتراف به يې کړی وای چې زما په سر کې الوتی توپان هلته د کريږو وهونکو ټولو خلکو څخه ويروونکی و، شاعران هم تل مبالغه کوي نو ځکه خو ما هم له شاعر سره دا خبره نه منله ځکه چې هغه ورځ زما د ماشومتوب د ملګري د مور په سر کې الوتی توپان له ما څخه هم ويروونکی او ويجاړوونکی و.

هغه صندوق چې زما د ماشومتوب ملګری يې پکې بندي کړی و په درې رنګه بيرغ پوښلی و، په سر يې وربانديې توره پرده غوړولې وه چې د کعبې د پردې په څېر يې د قران آيتونه پرې ليکلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په سر کې د الوتي توپان اورنيو ځېو غوښتل چې زما لاندني بانه وسوځوي، د کنګل غوندې ويلې شي، اوبه شي او د باړخوګانو په خړو غونډيو مې وخيږي خو زما د شومو سترګو بندونه دومره پاخه شوي وو چې د هيڅ توپان او سيلاو ځپې پرې نشوې را اوښتی. حيرانوونکې وه، نن چې بايد ما ژړلي وای نه مې شول ژړلی، نا اشنا منګولې مې دومره پر زړه تينګې شوې وې چې ويې لړزولم او شا ته مې دوه درې ګامه واخيستل نو ځکه خو د شا پر تخته نسکور هم نشوم...

هغه ورځ زه پوهېدلم چې زما د ماشومتوب د ملګري د کور له نيلي دروازې سره ولاړې د مرګ ملايکې پر ما زړه سوځېدلی و، زه پوهېدلم چې هغې نا اشنا ظالمې منګولې ليدلې وې چې زما پر زړه يې زور کاوه، هغې زما دا حال هم ليدلی وچې نېردې وه د زړه وينې په خوله واچوم خو د سترګو اوښکې مې زما د ماشومتوب ملګري په خبر د نا اشنا لرګيو په صندوق کې بندې وې.

د ماتم په هغه ځنګل کې زما ترهيدلې هوسی هم هيڅ نه ليدل کېدله. ښايي د هغې په ليدلو د نا اشنا ظالمو منګولو زمری وېرېدلی وای، لړزيدلی وای او شاته يې دوه درې ګامه اخيستي وای.

هغه ورځ زه هديرې ته تللی وم، له ختيځه را الوتي باد يې جنډې په زوره زوره لړزولې، يا يې هم ښايي خپل نوي مېلمه ته محفل جوړ کړی و او په ميدان کې يې له يوې بلې سره د نڅا سيالي کوله، زما د کوچنيوالي ملګری يې په هماغه صندوق کې بندي په هديرستانه کې کېښود، د برګو دريشيو خاوندانو چې دی يې په هماغه صندوق کې راوړی و ښايي فکر کاوه چې نور به هغه هيڅکله هم له هغه صندوق څخه راونه وځي خو زه پوهېدلم چې نن شپه به ملايکې زرين تبرونه راوړي او هغه صندوق به مات کړي، سپينې حورې به راشي او د سرو شرابو جام به زما د ملګري پر شونډو کيږدي، دی به يې غړک غړک وڅښي او د سر له شاتني پرهر څخه به يې ونه وځي، د کلي ځوانانو چټک چټک ببلونه جګ نيي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول او چغ چغ غږونه يې ختل، مړيستانه ته درنې خاورې تويېدلې خو هغو خاورو چې نه يې غوښتل په مړيستانه کې بندي شي د باد غېږې ته يې خانونه ورکول او هغې هم د کعبې په لورې تښتولې.
زه داسې ولاړ وم لکه د هديرې د جنډو لکړه خو په سر مې هيڅ جنډه هم نه وه، له ختيځه را الوتي باد زه نشوم خوځولی، ځينو کسانو راته په حيرانۍ کتل. ما د هغو ځوانانو خړ مخونه ليدل چې د مړيستانه تښتيدونکې خاورې پرې نښتې وې، زما په سر کې د الوتي توپان اورنۍ ځپې اوبه شوې وې، د ښځو له ډېوالونو سره جنګيدلې خو په سينه کې يې د ننه لورې ته لاره کړې وه.
خلک تللي وو، زه ولاړ وم او زما د ماشومتوب د ملګرې ورور چې په ډنګر مخ کې يې هډوکي له ورايه ښکارېدل د هغه پر مړيستانه نيلي جنډه ولګوله. جنډې د غرنۍ کوترې غوندې وزرونه خلاص کړل، رپ رپ غاړه يې پيل کړه، او کوښښ يې کاوه چې د کعبې په لورې ولاړه شي خو لکه په لومه کې نښتې مرغۍ يې پښې په لکړه پورې ګنډل شوې وې.
هغه ورځ زما پام شو چې نور نشم ژړلی، د ژړا پانګه مې تمامه شوې وه او دا ځل زه له اوښکو بېوزله شوی وم چې بيا مې تر ننه ونه شول ژړلی، زه د داسې چا په لټه کې يم چې ځو اوښکې په پور راکړي.

*****

کلي ته به تللم خو په سترګو کې مې دومره قوت نه و پاتې چې زما د ترهيدلې غټې سترګې هوسی مخ ته وګورم، د هغوی کور ته ورشم او د لمرخاته وروسته نفل پر مهال نيمکښې سترګې ورپورته کړم، چې کله سلام اړوي نو سترګې يې زما په سترګو ولګيږي، داسې ښکارېدله چې زما ظاهري سترګې وژل شوي دي او د زړه سترګې مې پرانيستل کيږي، په کابل کې هم نور لمر نه راباندې غوسه کېدلو او چې کله به هم د سهار ۱۰:۳۷ دقيقې وې نو په ډېره مهربانۍ به راباندې ځلېدلو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو نورو خلکو به شکایت کاوه چې د کابل لمر ظالم دی ځکه وړانګې یې د سرې په سر نېغې ننوځي، چاپېریال پوهانو به وخت ناوخت رسنیزې غونډې جوړولې او اعلانونه به یې کول چې د کابل لمر ځکه ظالم دی چې په ښار کې د خلکو تراکم زیات شوی دی، د کلونو زاړه موټر پکې چلیږي چې لوګي یې هوا ته پورته کیږي او د هوا دفاعي طبقه یې خرابه کړې ده!

ما په دوی باندې باور ځکه نه کاوه چې د ظهیر الدین محمد بابر شاه خبره مې په یاد وه چې ویلې یې وو: په کابل کې له بړستنې پرته خوب نه کیږي، کابل د دنیا پر مخ له هر ځایه ښایسته دی، زه به یې هیڅکله هم خپلو زامنو ته ورنکړم!...

ده رښتیا ویلې وو ځکه ما کله هم په کابل کې له بړستنې پرته خوب نشو کولی. خو له بابر سره زما یو توپیر دا و چې ما په بړستن کې هم د هغه په څېر خوب نشو کولی!

زه به کله کله پر کابل د دې مئېن پاچا مړیستانه ته ورتلم، داسې مې احساسوله چې د هغه د ظالمو هډوکو د سینې په قفس کې یې زړه د کابل خاورې لا هم ژوندی ساتلی دی، درزیږي او له سکون ښونکې طبعیت څخه یې خوند اخلي، زه هم پر کابل مئېن وم خو کابل زما سکون وړی و، زه داسې وم لکه د مور په غېږه کې چې ماشوم ناروغ شي، ما احساسوله چې کابل راته د مور غونډې خپه دی او تل غواړي چې پخپله غېږه کې سکون راکړي، خو زما سکون د ترهېدلې هوسۍ په ښکرو کې و او کوم شی چې د ترهېدلې هوسۍ ښکرو ته په ګوتو ورشي نو د هغې ترلاسه کول یوه نه حل کیدونکې معما شي.

ما دا ټولې خبرې له دې مړه شاعر پاچا سره کولې کوم چې له شرابو یې توبه ویستلې وه خو د اپینو غوټۍ به یې خوړلې، ما د هغه احساس ښه درک کولی شو چې کله به یې اپین خوړلي وو او مازدیګر مهال به یې د هند په اګره کې په کښتۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې چکر واهه او د هغه ځای نمجن طبیعت به یې ننداره کاوه. څکه د اپینو غوټیو به د هغه د سر د کاسې سترګې ړندې او باطني سترګې به یې ورته خلاصې کړې.
زه د زاهدانو غوندې وم، هیڅکله مې هم شراب نه وو څښلي خو ما د داسې اپینو غوټې خوړلې وې چې تینګې مې په زړه پورې نښتې وې، زما د سر په کاسه کې سترګې یې ورو ورو ړندې کړې وې. لکه څرنګه چې د سپین ږیرو سترګې ورو ورو ړندیږي خو زما د باطن سترګې یې دومره په زور پرانیستلې وې چې ان د خپل تصور تصویرونه یې هم ښه روښانه لیدل. ما به چې ځان ته په هغو سترګو کتل نو خدایږو کله کله به مې له ځانه څکه وېره وشوه چې نور زه هغه پخوانی زه نه وم، زه ډېر بدل شوی وم، زما رنګ لا زیړ شوی و، لا نری شوی وم، زما لاسونه او خبرې لړزېدل، زما د شعرونو فریادونه بل ډول شوي وو، ان زما لیکل هم بدل شوي وو، هر څه ورځ تر بلې په بله اوښتل، ورځ تر بلې مې ظاهري دنیا د باطن له سترګو پناه کېدله، د تصور دنیا ته ورننوتلم چې ښایي د حقیقي دنیا په لوري یو پل و، لکه څرنګه چې صوفیان داسې خبرې کوي، خو زما هغه وخت تصوف نه و زده، هر څه بدلیدل خو ما خپل دین او مذهب ساتلی و، په سجده کې لا هم هماغه پخوانی خوند پروت و.
کله به چې ما د مسیحیانو د ارواوو او یا وینو څښونکو موجوداتو فلمونه لیدل نو چې هلته به یو ښایسته ځوان په اروایي بلا او یا هم وینې څښونکي موجود بدل شو، زما به پام شو چې زه هم په یوه بل څه بدلیدونکی یم، یا به داسې شم چې د غرونو او درو به شم او یا به داسې شم چې د خلکو وینې به وڅښم! خو چې دا وروستی فکر به مې سر ته راغی نو له خدایه به مې پناه وغوښته، ما ته د خلکو وینو له څښلو څخه دا په ځلونو غوره وه چې د غرونو لیونی او د سارا سارانی شم، بېر سر شم او درویشی شم، عجیبه ده هغه وخت زما طبیعت د تصوف په لوري ډېر تمایل کړی و، که هغه وخت زه پر تصوف پوهیدلی نو ښایي ما د چوپتیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې شرنګېدلي صوفي مکتب رامنخته کړی وای چې د نړۍ لیونیان به ورته رامات وای... خو ما خپل مذهب ساتلی و.

زه له کوچنیوالي همداسې یم: هوایي!

هغه وخت به مې چې کله د مارانو لپاره د هندي موسیقۍ سندرې اورېدلې نو فکر به مې کاوه چې زه به هم په مار بدل شم، له سترګو به مې اور ورېږي او له خولې به مې فشش فششش غږ خېږي.

اوس زه چوپ وم، داسې په خیالونو کې ډوبېدم لکه بودا، د هغه په څېر له خپل ژونده بېزاره کېدلم، ما غوښتل د ژوند حقیقت پیدا کړم خو زه نه د کومې ونې لاندې کېناستلی وم او نه هم د کوم سیند پر غاړه تر څو د حقیقت پرېښته راته ظاهره شي او په یوه شپه کې هر څه راته ووایي. ما خپل دین او مذهب ساتلی و، زه پوهېدلم چې په همدې کې حقیقت راته بیان شوی دی خو د دې حقیقت سپړلو ښایي د بودا غوندې ذهن غوښتلو، پر دې حقیقت د پوهیدلو لپاره مې باید ظاهري سترګې ړښتیا هم ړندې شوې وای او د زړه سترګې مې پرانیستل شوې وای، ښایي زه اوس د حیقیقت پېژندلو ته نیږدې شوی وم، خو د زړه پر سترګو له لید سره داسې نابلده وم لکه ماشوم چې د لومړي ځل لپاره ګامونه اخلي، تلولې شي، ولوېږي او بېرته په خواریو د راپورته کېدلو کوښښ کوي.

پخوانی ژوند او یادونه اوس راته د یوه خوب په څېر تصویر کېدل، داسې چې د پخوانیو دوستانو څېرې مې سمې نه په یادېدلې، ان د کلي د جومات تصویر مې هم په ذهن کې داسې تت شوی و لکه څوک چې په خوب کې پیغمبر او یا پرېښته ووینې نو سهار چې راپورته شي د هغه تصویر یې سم نه په یادېږي. تر دې چې په کلي کې د ښوونځي د دوستانو نومونه هم راڅخه هېر وو، داسې راته ښکارېدله لکه چې زما پخوانی ژوند سلګونه کلونه پخوا تېر شوی وي، داسې ښکارېدله چې زه نهه دباندې درې سوه کلونه ویده شوی وم. زه د کهف د صحابه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو ملګرى شوى وم خو توپير مو دومره و چې نهه دباندې درې سوه کلونه د دوى سترګې پټې وې او بيا يې هم هر څه په ياد وو خو زه په غړېدلو سترګو په يوه ورځ کې کلونه کلونه ويده شوى وم او د هر کال ويدېدلو په بدل کې مې پخواني ارزښتمن يادونه هېريدل.

زما ظاهري سترګې چې ړندې شوې وې نو د زړه سترګې مې شرميدونکې وې. داسې لکه دوې ښښتنې پېغلې چې له کوره دباندې راووځي. زيارت ته روانې شي او پر مخونو يې پردې خورې وي، همداسې زما د زړه سترګو هم پر ځان نرى پرده خوره کړې وه څکه خو راته دنيا له يوې نرى پردې دباندې ښکارېدله. د ماشومتوب په څېر مې هر څه روښانه نه ليدل. ان د مور څېره مې هم له يوې نرى پردې دباندې ليدله، کټ مټ لکه په خوب کې د پرېښتې په څېر خو له هغې يو څه روښانه.

په مني کې به چې کله د ونو وچې او زېړې پاڼې په پارکونو کې رالويدلې وې او ما به په بوټانو وهلې نو د شغ شغ او خرپ خرپ غږ يې ما ښه اوريدلى شو خو د هغوى شاوخوا ته شيندل مې هم له نرى پردې دباندې ليدل. داسې لکه ماشومان چې د غوړېدلو ګلانو له سرونو د زېړو پتنګانو سيل پسې واخلي او يوه د نيلي جامو پېغله يې د کړکۍ له نرى پردې ننداره کوي.

په خيالونو کې مې د تصويرونو په البومونو خاورې پنډې شوې وې خو يوازې يو تصوير چې ما به تل ورته کتل همداسې تازه پاتې و. ان مروړل شوى هم نه و. هسې هم د خيال کمال همدا وي چې تصويرونه نه مروړي.

زه له ظاهري دنيا دومره لېرې شوى وم چې که چا به راسره جګړه کوله نو چوپ به وم، بيا به ولاړم. ځانته به کېناستم او په خيال کې به مې له هغه شخص سره جګړه وکړه. دومره خبرې او ملامتيا به مې پرې ووېله چې ايله به مې زړه سوړ شو. وښکي به مې وغوړېدل او د بريا احساس به مې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ترهيدلې هوسۍ داسې چم راباندې کړی و چې د چم ګاونډ له ښې ښادۍ يې ويستلی وم.

په کوچنيوالي کې مې يوه لنډۍ اوريدلې وه چې د وروستي مسرې ورروستی برخه يې داسې ده: سودايي به شې مئينه! هغه وخت ما فکر کاوه چې دا به هغه سوداګر ښيي کوم چې کلي ته راځي او سودا يې په شا اړولې وي خو زه اوس د سودايي په مانا پوهيدلی وم، ځکه ما احساس کړې وه چې سودايي شوی يم.

*****

هر کال به چې څومره د منې په ونو خپلې پاڼې زېړيدلې تر هغې زيات به زما رنګ زېړ شوی و، د زېړې ښکلا په مريدۍ کې دومره ډوب شوی وم چې د ژمي د سهار د ۱۰:۳۷دقيقو له لمر او د اوړي د مازديګر د شپېړو بجو له لمر څخه هم زيات زېړ وم، دومره زېړ شوی وم چې پر زېړ لمر مئين شفق هم نېږدې نه راتللو.

هغه منې چې لا نور هم زېړ او زيبنلی شوم نو ان زېړو ګلونو هم نشول کولی چې له خپل ډنډوغرو سرونه راهسک کړي او خپله زېړه ښکلا تماشې ته وړاندې کړي، په بازار کې به پيغلو يوې بلې ته ويل:هغه ته وګوره! تک زېړ! په جومات کې به سپين ږيرو ويل: د ده زېړی دی!

کله چې دا خبرې د کلي هغو ماشومانو چې تازه يې لمنځونه نيولي وو او په جومات کې به په ملا پسې ښکته پورته غورځېدل زما د مور تر غوږونو ورسولې نو په انديښنه لاس تر زنې شوه، يو چا ورته وويل چې د اندرابۍ په کوڅه کې يو پاړوګر د زېړي دم کوي، په سبا يې هلته بوتلم، د پاړوګر يوه سترګه تکه سپينه اوښتې وه، پخپل زاړه، ختين او په لوګو تور دوکان کې ناست و، پاس يې په رپونو د چمبو غوندې شيان اينبي وو، د نصواري جامو يوه کوچنۍ هلک چې خپل لستوڼي يې په پوزه راکش کړ ويې ويل: په دې کې يې پخوا ماران ساتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه سترګه ړانده پاړوګر په کوچنۍ نکلي کاسه کې له زاړه منګي د شړشمو تېل راوایستل، تر څنګ له انبار شوو شنو وښو یې لږ څه راواخیستل. نکلي کاسه یې زما سپېړمو ته نېږدې ونیوله او وابښه یې پکې تاو راتاو کړل. د تېلو سوړ بوی وخوت او د شنو وښو بوی ورسره ګډ شو، بې خونده و.

پاړوګر راته ناپوهه وایسېدلو، ان خپل ماران هم ترې تښتېدلي وو. هلته هر څه بدرنګ وو خو یوازې دوه شیان ښایسته وو؛ د قران هغه ټکې چې پاړوګر په وار وار ویل او زما تر څنګ ناسته اندېښمنه مور.

د کابل د سیند تر څنګ چې یوازې د یوې ویالې اوبه پکې بهېدلې او شاخوا یې دنګ وابښه ولاړ وو د زېړ جومات مناري تر اسمانه دنګې وې. د هغې تر څنګ د نیلي زیارت مخې ته په شمار لس یوولس مکرجن ملنګان ناست وو چې غټې غټې تسبې یې غاړو ته اچولې وې او په سترګو کې یې سلایي دومره کش کړې وو چې تر کونجونو یې د رانجو لکۍ وتلې وې.

د غره په ډډه کې د ختلي دېوال په سرونو کوچني کوچني سرې ښکارېدل چې اخوا دیخوا ګرځېدل. کله چې د ګونګټ غونډۍ په تور موټر کې سپاره شوو نو کلینډر یې وویل: د دېوال په سر هغه کوچني سرې فراریان دي چې په چاقوګانو یې خلک په پسته خېټه کې وهلي دي او په توپانچو یې خلک ویشتلي دي نو څکه خو اوس د سپاهیانو له ویرې لاندې نشي راښکته کېدلی. له ګونګټ څخه یوه ښکته کېدونکي سړي ویل: د سپاهیانو په پښو کې دمه نشته، دوی غرونو ته نشي ختلی، د ټوپکو تورې شپېلۍ یې تل سرې وې.

دوه اونۍ وروسته زه پوهېدلم چې د شړشمو له تېلو په ډکه کاسه کې خوځېدونکي وابښه زېړ شوي دي خو زما رنګ همداسې زېړ پاتې و، دارو بې اثره شوي وو او د طبیبانو دروغجنې خبرې رسوا شوې وې. له هغې وروسته به هر طبیب خپله خوله او پوزه پټول څکه چې خلکو ته یې خپل مخونه نشول ښودلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ترهيدلې هوسې داسې چم راباندې کړی و چې د چم ګاونډ له ښې ښادۍ بې ویستلی وم.

په کوچنيوالي کې مې يوه لنډۍ اوريدلې وه چې د وروستۍ مسرې وروستۍ برخه يې داسې ده: سودايي به شې مئينه! هغه وخت ما فکر کاوه چې دا به هغه سوداګر ښيي کوم چې کلي ته راځي او سودا يې په شا اړولې وي خو زه اوس د سودايي په مانا پوهيدلی وم، ځکه ما احساس کړې وه چې سودايي شوی يم.

*****

هر کال به چې خومره د منې په ونو خپلې پاڼې زېړيدلې تر هغې زيات به زما رنګ زېړ شوی و، د زېړې ښکلا په مريدۍ کې دومره ډوب شوی وم چې د ژمي د سهار د ۳۷:۱۰دقيقو له لمر او د اوړي د مازديګر د شپږو بجو له لمر څخه هم زيات زېړ وم، دومره زېړ شوی وم چې پر زېړ لمر مئېن شفق هم نېږدې نه راتللو. هغه منې چې لا نور هم زېړ او زېښنلی شوم نو ان زېړو ګلونو هم نشول کولی چې له خپل ډنډوغرو سرونه راهسک کړي او خپله زېړه ښکلا تماشې ته وړاندې کړي، په بازار کې به پيغلو يوې بلې ته ويل:هغه ته وګوره! تک زېړ! په جومات کې به سپين ږيرو ويل: د ده زېړی دی!

کله چې دا خبرې د کلي هغو ماشومانو چې تازه يې لمنځونه نيولي وو او په جومات کې به په ملا پسې ښکته پورته غورځېدل زما د مور تر غوږونو ورسولې نو په انديښنه لاس تر زنې شوه، يو چا ورته وويل چې د اندرابۍ په کوڅه کې يو پاړوګر د زېړي دم کوي، په سبا يې هلته بوتلم، د پاړوګر يوه سترګه تکه سپينه اوښتې وه، پخپل زاړه، خټين او په لوګو تور دوکان کې ناست و، پاس يې په رېونو د چمبو غونډې شيان ايښي وو، د نصواري جامو يوه کوچنۍ هلک چې خپل لستونی يې په پوزه راکش کړ ويې ويل: په دې کې يې پخوا ماران ساتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په يوه سترګه رانده پاړوګر په کوچنی نکلي کاسه کې له زاړه منګي د شړشمو تېل راوايستل، تر څنګ له انبار شوو شنو وښو يې لږ څه راواخيستل، نکلي کاسه يې زما سپېږمو ته نېږدې ونيوله او واښه يې پکې تاو راتاو کړل، د تېلو سوړ بوی وخوت او د شنو وښو بوی ورسره ګډ شو، بې خونده و.

پاړوګر راته ناپوهه وايسيدلو، ان خپل ماران هم ترې تښتيدلي وو، هلته هر څه بدرنګ وو خو يوازې دوه شيان ښايسته وو؛ د قران هغه ټکي چې پاړوګر په وار وار ويل او زما تر څنګ ناسته اندېښمنه مور.

د کابل د سيند تر څنګ چې يوازې د يوې ويالې اوبه پکې بهېدلې او شاخوا يې دنګ واښه ولاړ وو د زېړ جومات منارې تر اسمانه دنګې وې، د هغې تر څنګ د نيلي زيارت مخې ته په شمار لس يوولس مکرجن ملنګان ناست وو چې غټې غټې تسبې يې غاړو ته اچولې وې او په سترګو کې يې سلايي دومره کش کړې وو چې تر کونجونو يې د رانجو لکې وتلې وې.

د غره په ډډه کې د ختلي دېوال په سرونو کوچني کوچني سرې ښکارېدل چې اخوا ديخوا ګرځېدل. کله چې د ګونګټ غوندې په تور موټر کې سپاره شوو نو کلينډر يې وويل: د دېوال په سر هغه کوچني سرې فراريان دي چې په چاقوګانو يې خلک په پسته خيټه کې وهلي دي او په توپانچو يې خلک ويشتلي دي نو څکه خو اوس د سپاهيانو له ويرې لاندې نشي راښکته کېدلی، له ګونګټ څخه يوه ښکته کيدونکي سړي ويل: د سپاهيانو په پښو کې دمه نشته، دوی غرونو ته نشي ختلی، د ټوپکو تورې شپېلی يې تل سرې وي.

دوه اونۍ وروسته زه پوهېدلم چې د شړشمو له تيلو په ډکه کاسه کې خوټيدونکي واښه زېړ شوي دي خو زما رنګ همداسې زېړ پاتې و، دارو بې اثره شوي وو او د طبيبانو دروغجنې خبرې رسوا شوې وې، له هغې وروسته به هر طبيب خپله خوله او پوزه پټول څکه چې خلکو ته يې خپل مخونه نشول ښودلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو خلک لا هم ساده ګان وو او د ډاکټرانو پر هغو کاغذونو یې باور کاوه چې د خپلې بې وسۍ اظهار به یې په خو کرښو کې د دوه درې پاکټه ګولیو او یو شربت په لیکلو کولو، خو زه اوس هوښیار شوی وم، زه په رموزو پوهېدلم او زما د باطن سترګې خلاصې شوې وې، زما ظاهري دوکه کېدونکی نظر چې پر زېړ ښایست دوکه شوی و، د ترهېدلې هوسۍ په ښکرو کې له نظره پناه شوی و، زه نور نه دوکه کېدلم نو ځکه خو طبیبانو هم نشول کولی چې ما دوکه کړي.

زه پوهېدلم چې زما زېړی نه و، خو نه مې شول کولی مور ته مې داسې ووایم، ځکه که هغه زما په اصلي راز خبره شوې وای نو ښایي زړه یې دریدلی وای او که د هغې زړه دریدلی وای نو هماغه دم به زه هم نسکور شوی او دم ختلی وای، ځکه چې هغه مهال به هم کړکۍ تشه وای او هم به د هغې د زړه سترګې پټې شوې وای، ان دومره ځوک به هم نه وای چې زما له تندي د مینې توده مچکه واخلي، په سر لاس راته تېر کړي او ووايي: په خدای مې سپارلی یې.

په هغو ورځو کې د خیالاتو دومره زورور هجوم راباندې راغلی و لکه په سپرلي کې د شنو کوترو سیلونه، خو کوم ښکاري نه و چې د ټوپک ډزې یې پرې کړې وای.

پخوا چې زه په کلي کې وم نو کله به چې د ژمي سړو شپو وروستی سلګی وهلې او دښتو به د سپرلي ګلونه زېړول ناڅاپه به د غرونو په سرونو داسې واورې وشوې لکه کوم ماته خوړلی لښکر چې خپل وروستی څواک راټول کړي او په پوره زور د شپې پرمهال وروستی شواخون راوړي، دې ناڅاپي حملې به د غره شنې کوترې کلیو او د غنمو پټیو ته راماتې کړې، د سپرلي یخو څاڅکو به د ځمکې تتر نمجن کړی و چې شنې کوترې به پرې ښکته کېدلې او پورته کېدلې، د کلیوالو دوه نلیزو چره دارو ټوپکو به وار په وار خولې اسمانونو ته پورته کولې او ټنګ خرپ به بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل و. خلکو به ویل چې د شنو کوترو په سیلونو کې پېریان هم سمې ته راښکته کیږي نو ځکه خو به د چره دارو په ډزو یو نیم پیری هم لګېدلو.
یا هم زما د خیالاتو شور او هجوم داسې و لکه د سمندر پر غاړه د ګړنګ په تیاره غار باندې چې ماښام مهال د ماښام ځکالي بیروبار جوړ کړي چې ان د سړي سترګې ورسره تورې شي، د خیالونو دا اوږده لړی راته بې مانا ښکاربدله داسې لکه د ګډوډو خوبونو بې مانا لړی، هغه وخت زه نه پوهېدلم چې ممکنه ده د خیالاتو په دې توپان کې الماسک هم وي، هغه وخت به مې زیاتره د سترګو کونجونو اوښکې کولې او د سوي احساس به یې کاوه، نه مې شول کولی چې چا ته نېغ وګورم، هسې خو هم ما خپل ظاهري لید له لاسه ورکړی و خو غوښتل مې چې سترګې مې سړې شي، غوښتل مې هغه همت پیدا کړم چې که کلي ته ولاړ شم نو خپلې ترهیدلې هوسۍ ته د لمر خاته له نفل ځخه د سلام ګرځولو پر مهال یو ځل بیا هم وګورم خو ایا دا کار ما کولی شو؟ ایا دا زما له وسه پوره و؟ هغه وخت زه ډېر ځواکمن وم چې ما به هر سهار کولی شول هغې ته وګورم خو اوس به مې بانه تل درانه وو، ما غوښتل چې په ساړه ژمي کې سترګو ته سړې اوبه واچوم، خو ناڅاپه به ظالم نا اشنا مخاطب حاضر شو او وبه یې ویل: داسې مه کوه! هسې نه سترګې دې دومره یخې شي چې د یخ ګاټي ترې جوړ شي، سپین او تور یې سره ګډ شي او کاږه واږه ترکونه پکې وشي. ایا دا ممکنه وه چې له سترګو دې د کنګل ګاټي جوړ شي؟ ما لیدلي وو چې کله به مو په کلي کې د لوی اختر لپاره له کلیوالو سره په شریکه غویي واخیستلو او قرباني به شو نو سر به یې په غټ دېګ کې په اور باندې شو خو چې کله به پوخ شو د غویي سترګې به لا هم رډې رډې ختلې، یوازې به یې پر مخ یوه خړه پرده راغلې وه، خو زه پوهیدم چې زما او د غویي سترګې توپیر لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله خو اوس هم فکر وکړم چې کیدای شي زموږ د ژوند پېښې او یادونه په دښته کې د اوښانو د ورک کاروان په څېر په نامالوم لوري روان وي، ما ته خو دا سوچ راځي، لکه څنګه چې هغه پېښې لا هم زما په خیال کې ژوندۍ دي نو کیدای شي د اسمان په نامالومو منزلونو کې هم همداسې ژوندۍ وي او زما مساپره اروا هماغسې درد ګالي. ښایي موږ هم د شعرونو غوندې وو چې خپل غمونه مو تل په سر وي او هیڅکله یې هم له سره نه غورځوو خو توپیر یې بوازې دومره دی چې موږ د هماغې شپې سره د تل لپاره د اسمان د نامالومو منزلونو په لوري روانیږو. ما فکر کاوه چې زموږ پرون په پرون کې لا هم نن دی. لا یې هم هره شیبه پر خپل ځای ولاړه ده داسې لکه چې نه پناه کیدونکې وي خو بوازې د اسمان نامالوم منزلونه یې زموږ له سترګو پناه کوي.

هغه ورځ لا هم شته چې د غره د ډډې د دېوال په ښکتني ډډ کې غځېدلې سړک باندې د ګونګټ غوندې موټر روان و، موږ یې په خپله خېټه کې د څه وخت لپاره ساتلي وو او غوښتل یې چې له یوه منزل مزل وروسته مو بېرته له خیټې راوباسي، دا بدرنګ ګونګټان تل غواړي د یونس علیه السلام د کب په څېر پېښې وکړي، دوی او له ریا ډک هغه زاهدان کټ مټ سره ورته دي چې د نبیانو غوندې د پرهېزګارۍ پېښې کوي، خلک هم ورباندې تېروتلي دي او هغوی چې رښتیا هم د زهد او تقوا خاوندان دي د دوی په تورو سیورو کې د خلکو له ناپوهه سترګو پناه دي. زه ان هغه وخت پوهېدلم چې د ریاکارو زاهدانو خویونه هم خراب دي. خو زما مور هم فکر کاوه چې دوی د پرېښتو په څېر دي او څکه د پرېښتو په څېر اسمان ته نه الوځي چې غواړي د خدای د مخلوق خدمت وکړي.

هغه ورځ چې موږ د ګونګټ له خیټې رابهر شوو نو د سرپټو زړو کوڅو له منځه تېر شوو، د لرګي خړې دروازې ته ودریدلو. لړزانده لاس مې وړاندې کړ، په دروازه راځړېدلی زنځیر مې ونیولو او درې څلور ځلې مې وشرنګاوه، کوچنی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم چې نیلي خولۍ یې په سر وه راووت، سترګې یې راپورته او خوله یې جینګه کړه، زه او مور مې دواړه په وره دننه شوو، د سرو خښتو کوټو ته لا پلستر نه و ورکړل شوی خو چې کله یې دالان ته ننوتلو نو پر پلستر سربېره یې زېړچک رنګ هم ورکړی و، ماشوم یوې کوټې ته بوتلو، په سره قالینه سرې توشکې چاپېره هوارې وې، یو دنګ سړی چې اوږده تکه سپینه ږیره یې وه او سپین پټکی یې په سر کړی و ناست و او تسبې یې اړولې.

زما د مور هیله منو سترګو پوه کړی و چې مور څه غواړو، زه پوهېدلم چې دا سړی د پرېښتې غوندې پرهېزګار نه دی، ما یې هغه کرغېړن تور سیوری لیدلو چې له ما سره د لیونۍ مینې له امله مې د مور له سترګو پناه و، سړي قلم راواخیست او د ډاکټرانو په خبر یې د خپلې بې وسۍ اقرار پرې لیکلو، خو توپیر یې یوازې دومره و چې خو پاکټه ګولۍ یې نه راکولې، بلکه یوازې یې کاغذ تاو راتاو کړ او ویې ویل: دا تاویذ په اوو شنو جامو کې تاو کړئ، د څرمنې پوښ ته یې واچوئ او د دې هلک په ښې مټ یې راوځړوئ!

د مور په سترګو کې مې د هغې له زړه راټوکېدلی د هیله منو غوټیو انځور د هغې په اوبلنو سترګو کې ولیدلو، هغه وخت په هغه تصویر کې دومره ډوب شوم چې ما دا هم ونه لیدل چې هغې ریاکار او د دنیا د مال بندي ملا ته یې څه دباندې پنځه زره د افغانیو سره نوټونه مخې ته کېښودل. ښه وه چې هغه انځور مې په تصور کې نه و پاتې کنه د هغه بدرنګ سیوري د خاوند مکارې موسکا به مې د ذهن د تابلوګانو نندارتون بدرنګه کړی وای.

اوس نو راته بل بار هم زیات شوی و؛ د ګډوډو خیالونو، پرېشانه فکرونو او دلې غمونو تر څنګ ضرور وه چې په اوو شنو جامو او د څرمنې په پوښ کې تاو شوی تاویذ هم پر مټ وګرځوم.

*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک وايي چې ليونيان بې درده او بې درکه دي، دوی ځانونه هوښياران بولي خو له دې نه دي خبر چې ليونيان له ډېر هوښياری ليوني شوي دي، البته يو شرط شته؛ هغه دا چې که هوښيارتيا د زړه د سترګو له خلاصيدلو سره مله وي او يا هم له دې سره مله وي چې دنيا له نورو څخه په څرګند توپير وليدلی شي. زه په رښتيا هم ليونی شوی وم ځکه چې ليوني ته مې هوښيار ويل او بله دا چې که ليونی هوښيار شي او زه ليونی نو زه هم هوښيار شوم او څوک چې ځان هوښيار بولي نو هغه هم ليونی شو. دا خبره به زموږ د کلي په جوومات کې هغه مهال سپينږيرو کوله چې روژه به په ژمي کې راتله او ټول کليوال به د جوومات له ګردې بخاری راتاو وو. زما تره به ما ته ويل چې دا بخاري له تا څخه مشره ده نو ځکه خو به زنګونه هم پرې نښتي وو. زما سره پوښتنه پيدا شوې وه چې زنګ ولې په اوسپنه پورې نښلي خو چې کله په ښوونځي کې وم نو يوه ورځ زموږ د ساينس ښوونکي وويل: اوسپنه هغه وخت زنګ نيسي چې لمده شي. دغې خبرې د دې پر ځای چې ډاډ راکړي لا يې هم حيران کړم ځکه اوبه هم کولی شي چې يو څيز خيرن کړي! آه څومره دوه مخې دنيا ده. موږ چې خيرن شو نو په اوبو ځانونه مينځو چې پاک شو خو چې پاکې اوسپنې ته اوبه ورسيږي نو زنګ ونيسي او خيرنه شي؟

دنيا ټوله له داسې معماوو ډکه وه خو چې کله زما د ظاهر سترګې د ترهيدلی هوسی د زېړ حسن شغلو ړندې کړې او د زړه سترګې مې ورو ورو خلاصې شوې نو دا معماوې لا هم راته ډېرې شوې. ځکه چې ما دنيا د خلکو په سترګو نه ليدله. ما هغه څه ليدل چې خلکو نه ليدل او ما هغه څه نه ليدل چې خلکو ليدل! خو هغه وخت هم زه ليونی وم ځکه ما له خلکو ګيله کوله چې ولې زما پر خوږو او دردونو نه دي خبر؟ ولې ما ته ډاډينه نه راکوي؟ ولې زما په غم کې ځانونه نه شريکوي؟ يوازې يو څوک وو چې زما د درد احساس يې کولی شو. هغه هم زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور وه خو ما غوښتل چې ټول خلک دې زما د مور غوندې ما ته ډاډینه راکړي، هغه وخت زما خویونه ربښتیا هم ماشومانو ته ورته شوي وو، زه ښه پوهېدلم چې د بازار دخلکو خویونه هم خراب شوي دي، خو بیا مې هم غوښتل چې ما ته مینه راکړي او دا په ربښتیا هم څرګند لیونتوب و، د ښار د خلکو زړونه پر هغه بوډۍ هم نه سوځیدل چې د کابل ښار په ده افغانانو کې به د زېرزمینیو په زینه کې ناسته وه، مخې ته به یې خولی غوړولې وه او له ښاریانو یې غوښتل چې په خولۍ کې یې د وچې ډوډۍ اخیستلو لپاره د افغانیو نوټونه واچوي، هغه وخت به چې دا بوډۍ ما لیدله نو فکر به مې کاوه چې زما نیا په داسې له بې وسی او بېوزلی څخه ډک حالت کې ناسته ده، که زما د نیا ویښتان مو یو څه جړ کړي وای او جامې یې خیرنې شوې وای نو د هماغې بوډۍ د خور په څېر به ښکارېدلې وای، ان زموږ د ګاونډۍ نیلي سترګې نجلی نیا هم همداسې ښکارېدله او زموږ بلاک ته د مخامخ خیرنو لاسونو والا دوکاندار نیا هم همداسې وه، ښایي هغه وخت زما عواطفو دومره طغیان کړی و چې د نړۍ ټولې بوډۍ د زېرزمینیو پر زینو د ناستې بوډۍ غوندې راته ښکارېدلې. ما فکر کاوه چې د ټولو ښاریانو عواطفو په ما کې حلول کړی دی او دوی ټول ترې بې برخې شوي دي، ما فکر کاوه چې د ټولو زړونو نرموالی زما زړه ته راګډ شوی دی او د نورو زړونه کلک شوي دي، داسې لکه د ختو نانځکې چې وچې کلکې شي، لکه څرنګه چې د ختو نانځکې بدرنګې وي او سپېرې خاورې یې له مخونو بادیږي همداسې د ښاریانو زړونه هم سپېره وو او له مخونو یې خاورې بادیدلې، دومره سپېره چې ان د زېرزمینیو د زینو پر سر له ناستې سپین سرې څخه چې خولی یې د دوی په پښو کې غوړولې وه هسک سرونه تېریدل، ښایي د دوی په سرونو کې د کومې لویې فتحې نشه ګرځېدله خو ما لیدل چې دوی ټولو ماته خوړلې وه، دوی سخته ماته خوړلې وه او د ژوند په سرګردان ډګر کې یې د عاطفې له سپرو په نامالوم لوري لالهانده

(c) ketabton.com: The Digital Library

منډې وهلې نو څکه خو دوی نه هغه بوډۍ ليدله، نه يې د هغې څولۍ او نه يې هم زما احساسات او عواطف درک کولی شول، دوی زما د غټې سترګې هوسې سره يو شباهت درلود؛ هغه دا چې دوی هم په نامالوم لوري منډې وهلې او هغې هم، خو توپير يې دا و چې سپين سرې سوالګرې له دوی څخه کرکه کوله. له دوی څخه يې ګيله کېدله او د هر يوه پر تېرېدلو يې د زړه نازک محل داسې ورانيدلو لکه زلزله چې د نړۍ هسکې ماڼۍ ورانې کړې خو ما له خپلې هوسې سره مينه کړې وه او د هغې هر ياد زما د ژوند ستنې لړزولې وې، د هغې د عشق بوټي زما د زړه وينې غوښتلې او ما په همدې وينو ودان ساتلی و. د سپين سرې بوډۍ د نهيلۍ تصوير به ما د زرنګار په پارک کې د ودان جومات له تصوير سره يو ځای د خپل شعور ژورو ته لېږلو، زه او بوډۍ سوالګره ډېر سره ورته وو، د هغې غرور لوټل شوی و او زما هوښ! د هغې له شرمېدونکو کتلو سره د څو افغانيو د غوښتنې غږ به په ورځ کې څو ځله د جومات له اذان سره يو ځای د اسمانونو په لور پورته کېدلو، زه وېرېدلم چې خدای به دا غږ واوري، دنيا به په بل مخ واړوي او هر څه به نسکور کړي! خو داسې نه وه خدای نه د ښاريانو په خبر و، نه د موټروانانو او نه هم د دوکاندارانو... ان د کليوالو په څېر هم نه و، خدای يو بېل ذات و، زه پوهېدلم چې دا غږ يې اوريدلو، د هغه د عرش ستنې يې لړزولې او کولی يې شول چې د غضب سمندر يې په خوښ راشي خو د خپلو بې پروا، مغرورو او خرابو خويونو خاوندانو بنده ګانو پر حال يې رحم کاوه، دا رښتيا هم خدايي حوصله وه!

ضرور خدای د دوی ماته خوړلی حال ليدلو چې د ژوند پر ډګر د سپېڅلو عواطفو د لښکرو څخه په هره خوا تښتيدل او د دوی په حال يې رحم کړی و.

خو زما حال له ټولې دنيا سره توپير درلود، دې حالت لا درد راکاوه، کله به مې چې په هېنداره کې ځان ته وکتل نو رنګ مې له زېړيدلو د توريدلو په لور روان

(c) ketabton.com: The Digital Library

و او د سترګو کونجونه مې ګونځې شوي وو، زه پوهيدلی وم چې په کمو ورځو کې د کلونو مزل کوم او د کليوالو ښځو له حساب سره مې اختلاف کړی دی، د دوی په حساب زه د دنيا د نورو وګړو غوندې وم خو زما د سترګو کونجونو ښودله چې د دوی حساب غلط دی، ما له دنيا څخه دومره بغاوت کړی و چې د حساب علم مې پوره غلط ورته ثابت کړی و! اوس نو اړتيا وه چې زما لپاره د مياشتو او کلونو بېل حساب کتاب رامنځته شي، خو هيڅوک تر اوسه په دې نه وو پوهيدلي، ما هم نه غوښتل چې څوک پرې پوه شي څکه فلسفيان خو تر اوسه د طبيعت په رازونو کې د کوچنيو معماوو حل ته نه وو رسيدلي نو بيا به يې زما دې بغاوت ته څرنګه د حل لاره پيدا کولی؟ څکه خو يې ما د ځان لپاره د حل لنډه لاره پيدا کړې وه هغه دا چې کله به د هنداري تر مخ تېريدلم نو مخ به مې بل لوري ته اړولو او کوښښ مې کاوه چې ځان د دنيا د نورو خلکو په حساب محاسبه کړم، خو دا ښکاره بې انصافي وه، ډېره لويه بې انصافي. ما ته د زېړ حسن غټې سترګې هوسی څه څه نه وو راپېښ کړي؟ پر ما ډېره لويه کانه شوې وه، داسې کانه چې مرګ يې پر وړاندې ډېر کوچنی و، ما به په ځينو فلمونو کې ليدل چې د فلم د نجلۍ او يا هلک زړه ته به غم ورسېدلو نو له ژونده به زړه توری شو، په پای کې به يې لنډه فيصله وکړه؛ له ژوند سره دښمني او خپل ژوند ته خاتمه ورکول! ما ته د هغوی په دغه ډرامه خندا راتله، کله کله خو به مې د خندا غړ پورته شو، دومره به پورته شو چې د خاموشي شپې د چوپتيا ګوهر به يې دړې وړې کړ او زما د کوټې د کړکۍ هاخوا ته ويده رورډې پېشو به له خوبه راويښه شوه او په تياره کې به يې په شنو ځليدونکو سترګو زما په لوري کتل. ما مرګ له دې ډېر ښکته بللو چې زما د معما حل دې شي، مرګ داسې پديده نه وه چې ما وژغورلی شي، زه اوس په يوه بې پايه سمندر کې لالهانده وم او لاس پښې مې وهل خو زه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېدلم چې زما سیک به له ما سره ترڅو ملګرتیا وکړي او زه به دې هم نه پوهېدلم چې دا بې سره او بې پایه سمندر کوم ساحل هم لري او که؟
هغه وخت به ما ته د خوړې مور هغه سبقونه رایادیدل چې په ماشومتوب کې یې راته ویلي وو، د دې هره خبره یو سبق و چې ما اوریدلي وو، د هېرې شراب مې ورکړي وو او د تحت الشعور په تیارو خاګانو کې مې اچولي وو.
زه له کوچنیتوبه همداسې یم، هوایي!
زما د دردونو زلزلو د تحت الشعور د خاګانو کمرونه نړولي وو او له شوره یې د هغو ویدو سبقونو څخه د یوه یوه نشه تښتیدله او د اوریلکو په څېر مې د تصور پر تیاره افق خلېدل او هغه تابلوګانې یې انځورولې چې د وخت په ششنیدونکو آسونو سپرو څواکونو یې ریښتیني تجسمونه لوټلي وو، او ښایي د کایناتو په دښته کې یې په نامالومو منزلونو کې پراوونه اچول.
کله چې زما رنګ د زېړ حسن په لمبو تور اوښتی او وریتیدلو نو د مور هغه راکړی سبق مې یاد شو چې یو ماښام یې راته پر لویدیځ افق دوه ستوري ښودلي وو او ویل یې چې دا لیلا او مجنون دي، دوی سپېڅلې مینه کړې وه او خدای ترې دوه روښانه ستوري جوړ کړل!
خو کله چې ښوونځي ته ولاړم نو ښوونکي وویل چې ستوري او سپوږمی په فضا کې لالهانده دي او د یوه نامالوم منزل په لوري روان دي!
دې سبقونو زه اوس په دې باوري کړی وم چې هغه ستوري په رښتیا هم لیلا او مجنون دي او فضا هم هغه بې سره او بې پایه سمندر دی چې زه پکې سرګردانه لاس او پښې وهم، ښایي زه هم د غټ سترګې هوسی سپېڅلی عاشق وم او خدای راڅخه د اسمان ستوری جوړ کړی وي، زه اوس پوهېدلم چې د ستورو ژوند څومره له لالهاندی او دردونو ډک دی، آه! په ټولو کایناتو کې هیڅ ارام نه و!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هغه مهال د سکون په لټه کې وم، د داسې سکون په لټه کې چې هر ډول شور خاموش کړي، ځکه خو مې اړتیا درلوده چې ویې لټوم خو ښایي زه تر اوسه هغې درجې ته نه وم رسېدلی، که هغه وخت له کوم صوفي سره مخ شوی وای نو ممکنه ده د سکون لاره یې راته ښودلې وای خو چې زه اوس پرتلنه کوم نو د مولوي د سماع ډګر زما د عواطفو د ډګر په منځ کې داسې ښکارېدلو لکه زما د زړه حسن غټې سترګې هوسی پر مخ د رنجو خال، له همدې امله خو مې هغه مهال د فزیکدانانو دا نظریه منلې وه چې ویل یې ادیان دروغجن دي او په خپلو خوږو خبرو خلک تېرباسي ځکه چې د مادې د ظاهري ځانګړنو له مخې دا نه ده ممکنه چې سمندر دې په پیاله کې ځای کړل شي. دا څومره لوی ثبوت و، ما غوښتل چې پخپله کوټه کې د انشټاین ببرسری انځور وځړوم، خو ما داسې ونه کړل ځکه زما لپاره ښایې د انشټاین انځور کوم مفهوم نه درلود. خو یوازې یو انځور و چې زما لپاره یې ډېره ژوره مانا درلودله او د ژوند د کوټې پر ټولو دېوالونو مې راځړېدلو. یا مې هم شاید ځکه د انشټاین انځور د کوټې پر دېوال نه و ځړولی چې د ملا صاحب هغې خبرې وېرولی وم چې ویل یې د تصویرونو ویستل ناروا دي او دوزخ ته د تللو سبب کېدلی شي، ده ویل چې د دوزخ اور له نورو ټولو اورونو ډېر تاوجن دی، ما چې د خپل زړه له اخیستې اوره دومره کړاو ګاللی و نو څنګه مې کولی شول چې له دې هم سخت اور ته زړه ښه کړم، هغه هم د یوه ببر سري بوډا د تصویر لپاره چې په غټو بریتونو کې یې پاسنۍ شونډه نه ښکارېدله. ما هغه وخت هم خپل مذهب ساتلی و او له سجدو مې هماغسې خوند اخیست لکه څرنګه چې په کلي کې و.

*****

هغه مهال چې په کلي کې وم او سهار مهال به مې د نفل څخه په سلام اړولو هغه لیدله نو د خوندونو بازار به ولګېدلو او دومره ارزاني به یې وه چې د ټولې دنیا خوندونه به ما د سترګو د دوو سکو په دیدن واخیستل، په هغو ورځو کې ما هم د زهد په لور مخه کړې وه او له ملایکو سره مې پخه ملګرتیا وه تر دې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيڅکله هم د سجدو پوروړی نه وم او د دومره سجدو خاوند وم چې احساسوله
مې په جنتونو کې مې لويه پاچاهي ده.
فکر کوم د ماشومتوب پاچاهي به هم د جنتونو د پاچاهی به شان وي، آه
ماشومتوب، د ماشومتوب ملګرتيا څومره سپېڅلې وي، زما هغه وختونه هم
يادېږي چې زه به غټ سترګې هوسی ته مخامخ ناست وم، هغې به خوږې کيسې
کولې او زه به ورته غوږ وم، په ماشومتوب کې به يې ډېرې کيسې کولې خو چې
کله پېغلوټې شوه او د حيا څادر يې په سر خور شو نو بيا به يې ما يوازې د سهار
نفل ليدلو او د هغې د خوږو کيسو شکرې به ډېرې په ندرت وريدلې. هغه وخت
زما زړه داسې و لکه د للمې خمکه چې د عشق سپيلني پکې له تندې وچ شوي
او زېړ اوښتي وي خو کله به چې د هغې خوږې شونډې ورپيدې او د تاندو مريو
تارونه به يې وخوځېدل نو زما د سينې اسمان به کړهار ګډ کړ او د خوندونو تونډ
باران به ووريدلو چې د خواږه احساس باد به زما د زړه د للمې په تتر کې نوي
تېږونه جوړ کړل او د عشق نورو تنکيو سپيلنيو به سرونه راهسک کړل...
په هغه کال بيا هم په کابل کې د غره د ډډې د دېوال سر واورې سپين کړی و خو
تور ډډونه يې لا هم په دې اند وو چې د دنيا په دې بدلېدونکې ماحول کې به لا
هم وچليږي او د توپانونو پر وړاندې به دنګ ودريږي خو دا دېوال هم د زمانې
د ظاهر بينې سره ظاهر بين شوی و، څکه چې اوس د توپانونو لوری بدل شوی
و او داسې توپانونه راتلل چې که دېوالونه تر اسمانه هم دنګ شوي وای بيا بې
هم مخه نشوه نيولی، واورې هم غوښتل چې د غره د ډډې دېوال ته دا سبق ورزده
کړي خو دېوال خپله پخوانی سرکشي ساتلې وه او هغه يادونه يې لا هم په زړه
کې تازه وو چې تر شا به يې کابل شاهانو پناه اخيستله.
دا ژمی د نورو په پرتله ډېر سوړ و، خلک حيران وو او د دومره ساړه په سبب نه
پوهيدل، وهم پرستو به ويل چې دا ساړه له ځان سره ښه زېري نه لري او بد خبرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې راوړي دي خو هيڅا ته هم پته نه وه چې دا بد خبرونه کوم وو. ښايي دوی ته ځکه هغه ساړه د بد زيري راوړونکي ښکاريدلو چې به خوبونو کې د تورو لوګيو بد تعبير ته قايل وو. فکر کوم دوی د اسمايي غره ته ختلي وو او د کابل ښار د کورونو له بامونو يې راوتونکي تور لوګي ليدل چې د اسمان په لور يې الوت کاوه او داسې ښکاريدله چې تا به وې تورو ښامارانو وزرونه کړي دي. زما په فکر خلکو کوښښ کاوه چې ځانونو ته د راهبانو القاب ورکړي نو ځکه خو د تورو لوګيو د تماشې لپاره د اسمايي غره ته ختل. دوی ځکه نه وژل کېدل چې په ژمي کې د اسمايي او شېر دروازې د غرونو په سرونو هغه فراري مجرمان د ډېر ساړه له امله نشول ګرځېدلی. دوی په کورونو کې ځانونه زنداني کړي وو او توپانچې يې د غره د ډډې د ختينو کورونو په لرګينو تاخچو کې ايښې وې چې هغه کال حکومت تازه په زېړو او شنو رنګونو لړلي وو.

حکومت هم ډېر ظاهر بين و او بايد ظاهر بين هم وای ځکه چې ولس يې هم ظاهر بين و. دوی کورونه ځکه په زېړو او شنو رنګونو لړلي وو چې له لېرې ښايسته ښکاره شي خو د هغو کورونو له دننه حال څخه نه وو خبر؛ دوی ته دا پته نه وه چې د ورې مياشتې په پيل کې چې کله نرۍ نرۍ باران پيل شي نو بامونه به بې وڅڅيږي.

ډېری راهبان په دې اند دي چې د باطن علم ډېر مهم دی نو ځکه خو يې د ترلاسه کولو لپاره غرونو او ځنګلونو ته ځي. دوی څومره ناپوهان دي. دوی فکر کوي چې د بصيرت علم د غرونو او ځنګلونو په وچو ډبرو او دنګو ونو کې دی. خو داسې نه ده. پرېښتې تر هر چا ښې پوهېږي چې د بصيرت علم د انسانانو په مخونو کې پروت دی نو ځکه خو تل د انسانانو پر چاپېر تاويږي. خو د راهبانو له دې دومره ناپوهۍ سره هم د دوی دا خبره منم او سلامي ورته کوم لکه چې د هغې ژمي په يوه سړه ورځ د تور ګونګټ په خيټه کې د غټې خيټې والا ناست سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته پر سړک ولاړو د ترافیکو ماموړانو سلامي ووهله! دې تصویر ما ته خوند راکړی و نو ځکه خو مې هماغه وخت د تور ګونګټ د بدرنګۍ سره سره د تصور پر تابلو کښلی و.
عجیبه دا ده چې ما نورو ته ناپوهان ویل خو ما پخپله فکر کاوه چې زه هم ډېر ناپوه یم، زه ډېر ساده او کم عقل یم. ان کله کله به چې د خپل خان ناپوهۍ ته غوسه شوم او د آینې له مخې به تېریدلم نو سترګې به مې پټولې. له ځانه به مې دومره کرکه وشوه چې نه مې غوښتل خپل مخ وګورم او د سترګو کونجونو ته مې ځیر شم.
هغې لیونۍ داسې ډاکه راباندې اچولې وه چې هر څه یې راځخه لوټ کړي وو خو یوازې دوه ځیزونه یې راته پرېښي وو: ساه اخیستل او بېرته ساه ویستل!
کله به د خیالونو هجوم دومره راباندې زورور شو چې تصویرونه به یې له یو بل سره وجنګیدل او دړې وړې به شول، ما به داسې احساس کاوه چې کوم ارزښتمن څیز مې ورک کړی دی او ناکراره به مې په لټون پیل وکړ.
زما وار دومره خطا شوی و چې په بازار کې د ټولو خلکو رنګونه راته الوتي ښکارېدل، زما سینه دومره دردیدلې وه چې کله به مې هم کوم بوډا جوالي ته وکتل نو دا مې انګیرله چې د هغه زړه هم له سلو غمونو ډک دی، چې کله به د نایي دوکان ته ولاړم او ویښتان به یې راته جوړول نو داسې مې انګېرله چې زما ویښتان یې نور هم راته خراب کړل، زه په دې اند وم چې نه هم کوم نایي راته سم ویښتان جوړولی شي او نه هم کوم خیاط راته سمې جامې ګنډلی شي. زه نه پوهېدلم چې د لیونتوب تر وروستي حده رسېدلی وم او که د بصیرت پر وروستي حد مې پړاو اچولی و!
زه نه پوهېدلم ځکه چې زه رښتیا هم ناپوهه وم.
زه پوهیدم چې زه ښه لیکل نشم کولی او نه هم ښه شاعر یم، زما احساس دردیدلی و، هغې زلزلې چې زما د ژوند له خوندونو ډک ښار یې ولړزاوه زما د کلماتو زرینې ماڼۍ یې هم ونړولې ځکه خو اوس زما قلم په دې ماڼیو کې د کلماتو په لټون و او هره کلمه به یې چې پیدا کړه نو د نیلي غمي په څېر یې په خپله غولۍ کې اچوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

نور نو د ايرو هغه بت ته ورته وم چې د نري شمال يوه څپه يې له ځانه سره وړلی شي، دومره بې سبکه شوی وم چې که پورته به شوم نو پښې مې ربړېدلې. هره شپه به مې بانه يو له بله مرور وو، د شپې په چوپتيا کې به مې يوازې دوه شيان اوريدل: د سپو غپا او د دېوالي ساعت ټک ټک!

هغه مياشت چې په باغونو کې تازه د گلونو غوټۍ گل کېدلې او د کابل واورې ويلې شوې وې، مور مې په سر کې په گڼ گڼلي پنځه سپين ويښتان پيدا کړل، په دې ورځ په ټک پوهه شوه چې نور هر څه تر وروستي حده رسېدلي دي، هغې هم بايد خپله وروستۍ فيصله کړې وای، نور نو زما د زړه په راز هم خبره شوې وه او په دې پوهيدلې وه چې له غټ سترگې هوسۍ سره زما د ژوند تړون ناممکن دی څکه چېرته سارايي هوسۍ او چېرته د کلي ليونی!

په بل سهار بيا د کلي په لور روان شوو، دا ځل نه په غرونو کې پخوانی خوند و، نه د سړک په رالنديدلو او شاته تښتيدلو کې او نه هم په درو کې د زېړو گلانو. ما ته دا ټول دريدلي ښکارېدل، زما مور هغه ورځ د عيسی عليه السلام د مور مريم په څېر ښکارېدله څکه چې تر خولې يې يو توری هم نه وتلو او ما فکر کاوه چې د خدای په امر يې د چوپتيا روژه نېولې ده، خو زه څکه مسيح ته نه وم ورته چې زما شونډې هم گنډلې وې، ان د ټکسي د موټروان او سپرليو تر خولو هم سوڼ نه ختلو. خو ما يو ښايسته تصوير بيا ليدلی و او زما د تصور بوډا انځورگر په خپلو لړزيدلو لاسونو د حافظې پر تابلو ترسيماوه، هر سپين وری يې په ډېر پام پورته غره ته په ختلې نری لاره د ختلو په حال کې انځور کړی و.

مور مې بيا هم زموږ له کلي په خوږ پورې د سپينې ږيرې خاوند تاويذگر ته له خپلې سهيلې سره ورغلې وه، هغې يو ځل بيا هم ورته د خپلې بې وسۍ خط ورکړی و خو دا ځل يې داسې ورته ويلي وو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا تاویذ به په اوو سرو جامو گې وگنډې، د څرمنې په پوښ کې به یې بند کړې او په هدیره کې به یې د دوو پخوانیو قبرونو تر منځ ښخ کړې.

کله چې د مازدیگر لمر له ښېترو او څېړیو د دنگ غره تر شا غرغره کېدلو، مور مې پر چاقو د دوو زړو قبرونو تر منځ کوچنی قبر کیندلو او کوچنی تاویذ یې پکې دفن کاوه...

خو زه پوهېدلم چې که کلونه وروسته د تاریخي اثارو کوم څېړونکی دا ځای وکیندي نو د دوو تنو د هډوکو ترمنځ به هماغه تاویذ پیدا کړي او دا جمله به پکې ولولي: د سارایي هوسی له ښکرو د کلي د لیوني زړه بېرته روا ړئ!

زه پوهېدلم؛ هغې تاویذگر چې زما مور بیا هم د پرېښتې گومان ورباندې کړی و شیطانانو ته یې امر کاوه چې زما زړه بېرته راوړي خو په شیطان کې دومره زور نه و چې زما شهید زړه ته ورنېږدې شي، ځکه چې خدای ورته په گڼ گڼلي پنځه ملایکې په پهره داري درولې وې...

بیا مې هم تل په تصور کې د هغې تصویر ته کتل او د زړه په ژبه مې د هغې نوم اخیستلو، نور نه پوهېدلم چې ولې خو د هغې تصویر ښایسته و او د هغې نوم هم ښایسته و.

هغه هوسۍ همداسې سارایي وه او هیڅکله هم زما نه شوه، پر ما هر څه تېر شول خو اوس هم د ژوند په مانا نه پوهېږم.

سارایي هوسی ته غاړه ورکول ښایي یوازې زما تمنا پاتې شوه...

ما دا هر څه ولیکل، خراب مې ولیکل، ښه مې ونه لیکلی شول، ځکه چې زه ناروغ یم!

پـای

... دا مهال زه چوپ وم، داسې په خیالونو کې ډوبېدم لکه بودا، د هغه په څیر له خپل ژونده بېزاره کېدلم، ما غوښتل د ژوند حقیقت پیدا کړم خو زه نه د کومې ونې لاندې ناست وم او نه هم د کوم سیند پر غاړه تر څو د حقیقت پرښته راته ښکاره شي او په یوه شپه کې هر څه راته ووايي...

Aksos

۷۰ ؋

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library